



KTO ŽÍZNI,
NECH BERIE
VODU ŽIVOTA
ZADARMO

z) 22,17

2¹⁹⁸⁸
ročník XX

živá!
SLOVÁK

JP

Při přípravách bratrské nebo sesterské schůzky, zvláštního příležitostného shromáždění i jindy, kdy nám na setkání velice záleží, uplatňujeme své organizační schopnosti, počítáme s osobními kvalitami jednotlivců, zkušenostmi i výrečností řečníků. Všechny tyto hodnoty jsou velmi důležité a bez nich by se takové setkání nesnadno připravovalo. Zde je právě na místě připomenout velikou neviditelnou moc — modlitbu. Osobní vztah k Bohu a modlitba působí zde jako palivo u auta, jsou silou pro toho, kdo má dobrou zbroj. Je to krásný zážitek přijít někam, kde je setkání dobře modlitebně připraveno. To platí pro každé shromáždění; ihned je cítit přítomnost Božího Ducha, jeho působivou atmosféru, která se dotýká nitra každého jednotlivce. Jen tak je ze shromáždění mnohostranný užitek.

Kolik nám záleží na Boží přítomnosti v našich shromážděních? Toužíme po ní opravdově? Vyjadřujeme to ve svých modlitbách! Zveme Jej do svého středu doma v našich rodinách, ve sboru, ve všech pracovních setkáních, akcích, návštěvách a svědecích! Nechť se náš život vyznačuje vždy touhou po Jeho přítomnosti a písobení v našich životech.

Někteří si stýskají: „Já nemám dar, kterým bych vynikal, nedovedu se nijak a v ničem zapojit, cítím se zbytečný, mám pocit, že překážím.“ Tak nějak to může někdy zaznít v našem srdci, třebaže to navenek nevyslovíme. Právě v tomto případě plní tím naléhavěji výzva k modlitebné podpoře, zápasu o Boží počehnání, o působení Jeho Ducha mezi námi. Modlitby za setkání, za příležitostná i běžná shromáždění, do kterých se nemám jak zapojit, působí blahodárně na obě strany. Ve shromáždění je cítit modlitebná příprava, nepříteli jsou „svázány ruce“ — a na straně modlitebníka mizí pocity zbytečnosti, ne-li dokonce hořkosti a závisti.

Modlitba je práce. Je to práce náročná, nesnadná, je k ní třeba vytrvalosti, houževnatosti — jako u všeho, co chceme přivést ke zdárnému cíli! Pán nehodnotí, jak kdo doveď vynikat, jaké má dary, ale hodnotí věrnost a spolehlivost v práci (2K 5,10). Modlitba není jen pro někoho; jí dostává sílu malý i velký, mladý i starý. Vyuzívejme této moci v osobním životě i v životě sboru. Pán je připraven pomáhat.

vý

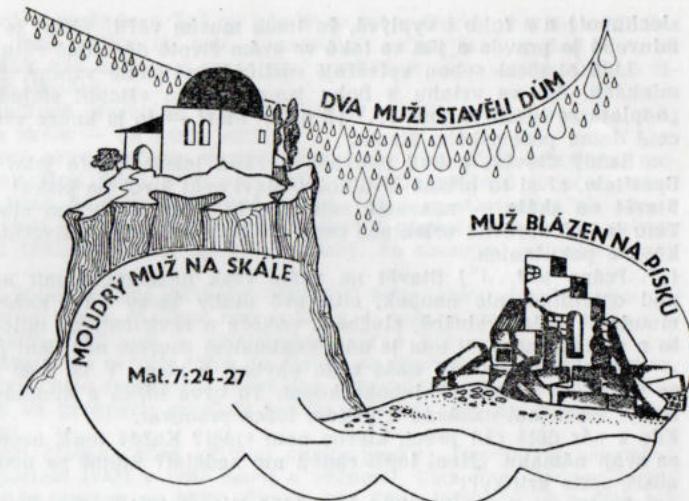
Náš Boh je väčší, ako aj ten najväčší problém.

Môžeme dávať bez lásky, ale nemôžeme ľúbiť bez dávania.

Priateľ je prvá osoba, ktorá prichádza, keď odchádzza celý svet.

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí Ing. Ján Ostrolucký s redakční radou. Adresa redakce: 701 00 Ostrava 1, Fifejdy II., Lechowiczova 5/2839. — Vychází šestkrát ročně. Předplatné na celý rok 30,— Kčs. — Administrace časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskárské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Snížený poplatek za dopravu novin povolen SmRS Ostrava, čj. 3126/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín 1. Reg. číslo R 5078. — Index 47 876.

NA ČEM STAVÍŠ SVŮJ ŽIVOT



... Dejte mi bod, na němž bych stanul a pohnu zemí! ... Tuto filosofickou větu vyslovil před více než dvěma tisíci léty jeden z největších vědců starověku, řecký matematik Archimedes. Víme, že pohyb je základní vlastností hmoty, nebo-li: všechno je v neustálém pohybu.

Také chod našeho života nelze žádným způsobem zastavit. Narodili jsme se, prožijeme zde několik desítek let a odcházíme z tohoto světa. Mnoho lidí by chtělo v řadě situací čas zastavit nebo někdy urychlit.

Ani jedno ani druhé nelze uskutečnit. Proto je nejmoudřejší náš relativně krátký čas, který na této zemi prožíváme, co nejrozumněji využít.

Upřímný člověk touží po jasné orientaci a pevném základu, na kterém by mohl svůj život postavit.

Zivot člověka lze přirovnat ke stavbě domu. Je-li kvalitně a odpovědně stavěna a má-li pevný základ, pak je odolná a stabilní. Je-li stavěna z nekvalitního materiálu nezodpovědně, ledabyle a bez spolehlivého základu, potom nemůže úspěšně čelit vnějším náporům.

V Bibli čteme o dvou podobných stavbách (Mt 7,24-28).

... každého, kdo slyší slova má tato a zachovává je, připodobním muži moudrému, který ustavěl dům svůj na skále.

Každý z nás, obrazně řečeno, má rozestavěný dům svého života. Dejme si však otázku: „Je moje práce, starost, služba a celé mé snažení založeno na skále? Nebo se opírám o svůj „objektivní“ přístup k životu, o svoje zkušenosti, poznání a svoji moudrost?“

Kdo by nechtěl být moudrý? Ne však chytrý — to je velký rozdíl! Chytrost ještě nezaručuje morální kvalitu. Často je jen sobecká a nemá daleko od lživosti — to není pravá konstruktivní hodnota! (Gn 3,1). **Moudrosti** je třeba hledat a žádat pouze od Boha (Jk 1,5)!

... každého ...

Moudrý z Božího pohledu může být každý — i zcela prostý a jednoduchý člověk. Jak vzácně a spravedlivě je Boží slovo! Nikdo není vyňat z Boží milosti!

... kdo slyší slova má tato a zachová je, ...

I slyšet může každý. To však ještě samo o sobě nestačí k tomu, aby si člověk počínal moudře (J 1,1-3). Je zde podmínka. To, co slyším, musím zachovávat (po-

slechnout) a z toho i vyplývá, že tomu musím věřit. Věřit, že Boží slovo ke mně mluvené je pravda a jím se také ve svém životě důsledně řídit.

Lidé si mezi sebou vytvářejí rozličné vzájemné vztahy, žijí v různých podmínkách. Ale ve vztahu k Bohu jsme na tom všichni stejně. Jsme hříšní — a „odplata za hřích je smrt...“ (R 6,23). Smrt — to je konec všech příležitostí, zřícení domu pozemského života.

Každý člověk, pokud neuvěřil v Pána Ježíše Krista jako ve svého osobního Spasitele, ať si to přizná či nikoliv, staví svůj život na písku!

Stavět na skále — znamená založit svůj život na Božím slově, na Pánu Ježíši. Tato jedině správná orientace zaručuje oporu ve všech životních situacích, zkouškách a pokušeních.

(„...Psáno jest...!“) Stavět na skále však neznamená mít nadřazené postavení nad ostatními, ale naopak, cítit své dluhy lásky vůči každému člověku! Boží moudrost vede k službě, služba k pokoře a závislosti na milosti Boží a ne k pýše a soběstačnosti. V tom je nám dokonalým vzorem nás Pán! (J 13; 4,5,12-15).

Při těžké práci se naše záda ohýbají k zemi. V Lk 6,48 si čteme, že dostat se na skálu vyžaduje hluboko kopat. To bývá těžká a mnohdy neoceněná práce. Nebýt viděn ani uznáván a přitom těžce pracovat.

Kdo z nás dělá rád práci, kterou není vidět? Každý touží aspoň po trošce uznání za svoji námuhu. „Není lepší raději nic nedělat? Stejně se nedočkám žádné vděčnosti, spíše kritiky?!“

Bratře, sestro — pokud Tě obtěžují podobné myšlenky, vzpomeň si na to, kolik vděčnosti se dostalo našemu Spasiteli za doby Jeho pobytu na naší zemi?! A On na rozdíl od nás činil jen a jen dobře všem lidem. Jeho poslání, služba a láska k člověku nečekala a nebyla závislá na lidském uznání a vděčnosti. Jinak by své dílo lásky vyvrcholené na Golgotě musel ukončit po prvním kontaktu s člověkem. Proto nečekejme ani my na lidskou chválu a uznání a nestavějme na tom svou další činnost. Ten, kdo staví na „skále věků“, si může být jist tím, že žádná jeho práce „v díle Páně“ nebude zapomenuta.

Jsou bratři, kteří vidí své hlavní uplatnění ve službě slovem. Jiní vidí svou práci v Božím díle v návštěvách nemocných, Jsou i takoví, kteří vidí své poslání v modlitebním životě. Mnohá — právě nejcennější služba bývá obvykle skryta očím i uším ostatních. „Pozvedáním očištěných rukou“ a „prací na kolenu“ se děje nejdůležitější příprava služeb slovem, praktické pomoci a zejména zvěsti evangelia (1Tm 2,8). Každá z těchto služeb má své místo v životě církve Kristovy. Skutečností však zůstává, že základem jakékoli duchovní činnosti je ničím nerušený modlitební život věřících — osobní, manželský, rodinný a ve sborovém obezenství!

Bůh nám skrze své slovo předložil dokonalý „projekt“, jak by měl vypadat dům (nás život), který stavíme (žijeme) na této zemi. Ten, kdo staví, by měl být v co nejužším kontaktu s „projektantem“, aby výsledné dílo bylo uskutečněno co nejvěrněji podle jeho představy. V praxi se tak často děje prostřednictvím stavebního dozoru. Stavební dozor vytrvale sleduje práci na stavbě, její postup a činí opatření, aby se zamezilo nedostatkům popř. škodám způsobeným nedůsledností v projektové závaznosti. V našem městě se stal případ, kdy stavební dozor zastavil stavbu rodinného domku a zákonnému pravomoci národního výboru bylo nařízeno stavebníkovi rozebrat celá dvě podlaží. Nedodržení projektu ohrozilo stabilitu domu a tím bezpečnost občanů.

Každodenní obecenství s Bohem dává záruku „čerstvých“ informací a umožňuje správný a plynulý postup prací „na stavbě našeho života.“ Určitě máme i my sklon k tomu pracovat bez něčí pomoci, — vždyť „už tomu rozumíme a zvládáme to jednou rukou!“ Už jsme dost „chytrí“ (ovšem nikdy dost moudří) na to, abychom si sami v různých situacích věděli rady. Nač se dívat každý den do projektu (Božího slova), když už ho známe skoro nazpamět? Jaká to nesmyslná domyšlivost a omyle! Vzpomínáme na chvíle, kdy nás Duch svatý upozorňoval na

to, že náš život není v souladu s Božími představami o životě pravého věřícího člověka? Reagovali jsme vůbec na toto upozornění, nebo jsme si dali říci, až když přišel trest? Bůh nás miluje, a proto nás usměřuje, aby stavba našeho života byla podle Jeho záměrů.

Tato aplikace na hmotnou stavbu se týká těch, kteří založili svoji stavbu — svůj život — hluboko na skále — na Pánu Ježíši.

V organizaci, kde pracují, často zaměřujeme domy pro účely adaptace, modernizace nebo i demolicí. Když jsme prováděli průzkum základů jednoho takového domu, zjistili jsme, že jsou neúměrně mělké. Jeden ze starousedlíků nám k tomu řekl: „Víte, tehdys se to tak nebral. Oni šetřili hlavně na tom, co nebylo vidět!“ — Dům bez základů. Jeden opřený o druhý. Po zbourání jednoho druhý spadl sám.

Dnes jsou lidé podobní. Nač hluboké základy? Nám přece docela vyhovuje náš dosavadní povrchní život. Stačíme si bez Boha. I dnes můžeme vidět, že čistota, pravda, charakter, poctivost a odpovědnost před Bohem — „už se tak nebene“. I dnes můžeme být svědky toho, že člověk se snaží šetřit hlavně na tom, co není vidět. A proto často svědomí, charakter, opravdová láska a cit člověka jsou skoro uděšeny ve prospěch mnohdy bezvýznamných, ale na pohled efektivních vnějších hodnot.

V životě každého člověka však přijdou chvíle pravdy. Dostaví se zklamání, nemoc. Člověk se postaví tváří v tvář smrti a věčnosti. Tam bude jednou každý sám. A bez Boha bude ztracen na věky. Člověk bez Pána Ježíše je jako dům bez základů — neobstojí.

Řekl jsme si, že kopat do hloubky ukazuje na pokoru a ponížení, na těžkou a obvykle neviditelnou službu. Satan připravuje na cestě k Pánu Ježíši řadu různých překážek. Při práci v hloubce nás skoro nikdo nevidí, ale při vynášení přebytečné zeminy a neužívané hlíny na povrch jsme vidět zdaleka. Neopodstatněné kritické hodnocení „stojicích“ v povzdálí by nemělo mít žádný vliv na užitečnou práci konanou v pokoře a trpělivosti.

Jsou lidé, kteří několikrát kopnou, narazí na kámen, myslí, že už jsou na skále — a hned začnou „stavět“. Stavba postavená zčásti na pevném podkladě a zčásti na písku se dříve či později nutně zřítí. Ani člověk nemůže „sedět na dvou židlech.“ I my musíme vědět, KOMU cele patříme! Nás život musí být postaven cele na „úhelném kamene“ — na Pánu Ježíši! Jinak v našem duchovním životě mohou lehce vzniknout trhliny s vážnými následky.

Kámen není skála — Petr není Pán Ježíš! Toužíme-li upřímně po poznání pravdy, tažme se, zda je toto poznání založeno na Božím slově a zda je jeho středem a základem Pán Ježíš a Jeho zástupná a dokonalá oběť na kríži.

Lidé, stavící svůj život na člověku, ať už na Petrovi, apoštolsích, Panně Marii či různých světcích, stávají se často obětí mnohaletého a někdy i celoživotního omylu: Člověk nemůže zachránit člověka pro věčnost (Mt 15,14; Lk 6,39).

„Jiného základu žádny položit nemůže, mimo ten, který je položen, jenž jest Ježíš Kristus“ — 1K 3,11. Jedině Pán Ježíš Kristus a Jeho spasitelné dílo je tímto základem. Nás život musí být postaven na Něm. Moudrý stavitele bez základů nestaví. V životě každého člověka přicházejí zkoušky a náporý. Pak se pozná stabilita našeho života — jsme-li v Kristu, nebo bez Krista! (1J 5,11-13).

I spadl příval, ...

Do životní pohody přichází někdy shora průtrž mračen. Nenadálá ztráta, bolest, smrt! Proč to Bůh na mne dopustil? ... On to ví! V těžkostech se zkouší naše věra. Stojojíš-li na pevném základě — obstojíš!

... přišly řeky, ...

Snaží se mne srazit a odnést na jiné místo, než kde mne Pán postavil. Proč mi bratr nebo sestra ublížili? Proč zklamali? Proč o mně hovoří něco, co není pravda? Proč mne nemají rádi?... Dokážu je i přesto milovat? Nestojím-li na

pevném základě, raději jako „správný křesťan“, který neumí odpouštět, opustím svou dosavadní duchovní rodinu a vyhledám jiné společenství podle svého názu-ru a výkusu, více a lépe mi vyhovující?! Je-li však Pán Ježiš mou oporu, pak pro-sím o sňlu, abych dovedl odpuštít a projevit svému okolí opravdovou lásku, která nehledá svých věcí. (Pak teprve mohou ledy vzájemných vztahů roztát.)

... váli větrové ...

Pokud nemám dost na Boží milosti a nestavím na Jeho oběti, lásce a odpu-tění, pak jsem lehce zvinklán a stačí třeba jen „vítě jiného učení“ a můj život se začíná zmitat v poznání, že bez zvláštních „darů a moci z výsostí“, které ještě nemám, nejsem vlastně ani já sám spasen, natož abych mohl vůbec někomu posloužit. A proto je i já za každou cenu chci! V tu chvíli jsem přesvědčen, že právě na nich a jejich obdržení je závislá celá moje věčnost. A najednou si neuvědomuji, že se v lesku mého „nového poznání“ nějak vytrácí prvenství a hodnota oběti Pána Ježiše Krista za mne, která jako jediná je a musí být základem mého spasení, mého pokoje, jistoty a radosti!

Clovek potřebuje tento pevný bod, oporu ve svém životě! Ne ovšem k tomu, „abychom pohnuli zemí“, ale abychom mohli úspěšně bojovat dobrý boj výry a a na tom pevném základu stavět zlato, stříbro a drahé kamení! Jen takové věci — jako věčnost a skutky lásky budou mít trvalou hodnotu a dojdou ocenění (1K 3,12-14).

Milý příteli — možná, že již mnoho let stavíš krásný dům svého života na této zemi a jsi s ním docela spokojen. Jistě tě to stalo mnoho úsilí a odříkání. Vzpomeň si však, prosím, v tuto chvíli na den, kdy jsi svoji stavbu započal — na den svého obrácení. Víš zřetelně, že tvůj život je postaven na Pánu Ježiši? — Nebo si už nevzpomínáš, jak to tehdy vlastně bylo?

Pokud jsi neprožil opravdové obrácení a nezaložil svůj život na Skále věků, pak se zastav! Ještě není pozdě! Přesto, že jsi byl třeba i do dnešního dne zcela spokojen se svým vlastním vztahem k Bohu nebo dokonce i pyšný na svůj křes-fanský život, vyznej to Bohu jako svůj hřích a omyl, že ses chtěl k Němu do-stat jinou cestou, než přes Golgotu ([J 14,1-6]). „Neboť milosti spasení jste skrze víru, a to ne sami ze sebe; dar jest to Boží. Ne ze skutků, aby se někdo ne-chlubil“ (Ef 2,8-9).

Na základě těchto veršů jsi jistě pochopil, že tvé dílo postavené na písku svých názorů a snah nemůže před Bohem obstát. Proto nelituj svou stavbu „ro-zbrat“ až do základu a začít úplně znova — s Boží pomocí na skutečné „Skále věků“ — na spasitelném díle Pána Ježiše — od začátku, ode dne svého skutečného obrácení — znovuzrození! ([J 3,4-6; 14-21].

P. S.

BRATRSKÉ HODINY

Máte bratrské hodiny? O čem v nich mluvíte? Nezaměňujte tyto hodiny se schůzkami staršovstva! Bratrské hodiny, při nichž jsou všichni bratři, také mladí věkem i u věře, nejsou k tomu, aby se v nich projednávaly sborové záležitosti, aby se v nich jednalo o tom, kdo se hlásí do sboru, ani k tomu, aby se v nich mluvilo o některých nedostat-cích bratří a sester. Tyto a podobné

Ze slov pravdy a lásky 1947 č. 3

Pre kresťana je smrť posledným tieňom pred vchodom do neko-nečného nebeského jasu.

SPASENIE

S me vďační Bohu, že nám dal svoje Slovo, Bibliu, ktorú môže vlastni každý človek. Nikto nemusí byť bez tohto duchovného pokrmu. Sýti nás ním Pán Ježiš, On sám je tým chlebom života, chlebom zostúpivšim z neba ([J 6:58]).

Sledujme veľmi pozorne, čo nám hovorí vo svojom Slove Pán o principiál-nej otázke ľudského života, o spasení ([Žd 2, 1-4]). Dôležitosť riešenia tohto problému je opisaná v Sk 16,25-40, kde vyniká otázka: Čo mám robiť, aby som bol spasený?

Hriech oddeľuje človeka od Boha, drží ho „pod vodou“, v ustavičnej ne-istote, človek musí zomrieť, zahynúť. No Boh pripravil pre človeka záchranu, spasenie.

Uvažujme o pribehu žalárnika z uvedeného textu Biblie. Aký to bol člo-vek? Iste nie jemný, útlocitný, skôr surový, ktorý dal väzňov do „vnútorného žalára“, do zhoršených podmienok a ešte im aj nohy pre bezpečnosť dobre zovrel kladou, aby viac trpeli, napriek tomu, že k tomu nedostal prikaz. Uváž-nený Pavel a Silas však svojím spevom vyjadrili, že majú vnútorný pokoj, pra-meniaci z viery v Pána Ježiša, ktorý jediný môže vyslobodiť človeka z moci hriechu. Preto, hoci aj fyzicky väznení, boli vnútornie slobodní. A ako to bolo so spomínaným žalárníkom? Keď po zemetrasení videl pootvárané dvere žalá-ra, bol tak zúfalý, že mysel na samovraždu, ktorá nie je len výsledkom mom-entálneho stavu, ale vyplýva z pôsobenia moci hriechu. Do tejto situácie za-znieva nádej z Pavlovho zvolania: „Neurob si nič zlé“. Hned mu svitlo, že je to Boží prst a pýta sa: „Čo mám robiť, aby som bol spasený?“ Ludia v klade boli slobodní, ten, čo ich väznil, nie. Ludia nevedia dobre pochopiť, čo je slo-boda. Mnohí napríklad dávajú veriacim otázku: „Môžete fajčiť, chodiť na dis-kotéku? Oni vidia slobodu v tom, že môžu, veriaci v tom, že nemusí. Nie ten, kto je v žalári, je neslobodný. Pavel sa dostal do neslobody, aby vyslobodil ža-lárnika a jeho dom.

Pán Ježiš povedal, že budeme mať súženie, musíme ním ísf. Súženie zna-mená stále menej a menej priestoru, zdravia, priateľov. Je to akoby zverák. No jeden prieskor sa nezúži — výhľad k Bohu. Je nekonečný, nikto mu nedá „pri-klop“, vždy máme voľný prístup k Bohu. Tak to bolo aj s Pavlom a Sílom, ktorí i vo väzení dokázali splevať, lebo mali prístup k Bohu.

Mnohí Ludia túžia po záchrane, po večnom živote, ale majú svoje pred-stavy, ako ho dosiahnuť. Tak napríklad aj Náman (2Kr 5) si predstavoval svoje uzdravenie asi takto: prorok bude vznášať ruky nad mojimi ranami, ho-voríť nejaké tajomné formulky, no Elizeus ani nevyšiel z domu, len mu odká-zal, čo má robiť. Náman sa nahneval, ale sluhovia ho prehovárajú: „Či je to taká fažká vec? Či fa uráža, že nerobí to, čo si si predstavoval? „Mnohí Ludia majú predstavy, ako sa zaliefať Pánu Bohu. Robia dobré skutky, mnoho sa modlia, dávajú almužny a podobne. No máme tu Boží odkaz: „Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený“.

Čo je to uveriť v Pána Ježiša?

Viera je ruka, ktorá otvorí Pánovi dvere srdca. Keď Pán Ježiš chodil na zemi, mnohí Ho prijali do svojho domu na návštěvu. To bol ohrazený počet Ľudí. Ale verif v Pána Ježiša — čo je základom spasenia — môže každý. Ide o prerodenie človeka. Nikodémovi Pán Ježiš povedal: „Ak sa nenarodíš znova, nemôžeš vidieť kráľovstvo Božie.“ Ludia sa i nás pýtajú, prečo stále hovoríme: „Musíte sa znovuzrodiť!“ „No preto, že sa musíte znovuzrodiť“.

Ak niekto nerozumie pojmu znovuzrodenie, uvedieme si iné pojmy Písma pre túto skutočnosť.

Prijatí Pána Ježiša

Boh dáva všade a všetkým ľuďom možnosť, aby mohli veriť. Viera je dar Boží, nie je to z nás. On dáva túto schopnosť tak, ako dáva ruky, nohy. Sú ľudia, čo nevezmú do ruky to, čo sa im ponúka, nedosahujú to, čo by mohli mať. Jeden príbeh hovorí o učiteľovi, ktorý ponúkal žiakom svoje hodinky. Nikto si ich nechcel vziať, len jeden žiak sa odvážil — a mal ich. Ostatní neverili, že ich môžu naozaj dostat, a pritom ich mohol mať každý, kto chcel. Spasenie je pre všetkých ľudí, každý ho môže prijať.

Kto ani tomuto nerozumie, je to napísané inými slovami.

Kto verí v Jeho meno

Anjel Márii oznamil: „Nazveš Jeho meno Ježiš, lebo On zachráni svoj ľud od ich hriechov“ (Mt 1,21). Meno Ježiš znamená Spasiteľ, Zachránca, Ľudia, ktorí veria, že Jeho meno je pravdivé, dosahujú nový rod.

V 1Pt 1,23 čítame o „znovusplodení nie z porušiteľného semena, ale z neporušiteľného, živým slovom Boha a zostávajúcim na veky.“ Božie Slovo pôsobí pri znovuzrodení, z neho ľovek dosahuje nový rod aj rast (1Pt 2,2). Naša viera v Pána Ježiša je založená na Božom Slove.

Obrátenie

Zdá sa, že je to viac zásluha ľovca. Ide jedným smerom, urobí čelom vzad a ide späť. Ale Boh dáva iniciatívu k tomuto rozhodnutiu. Starozákoní proroci často vyslovovali túžbu: „Obráť nás“, a v 1Te 1,4 čítame o vyvolení od Boha, priatí Slova Božieho a o obrátení sa od modiel k službe živému a pravdivému Bohu. Bez takého obrátenia nemožno hovorí o spasení. Výsledkom pokánia a obrátenia je vymazanie hriechov ľovca z pamäti Božej, a to úplne, bez zbytku. To sa deje v nebi a na zemi príde občerstvenie, do srdca ľovca vstúpi radosť, šťastie, pokoj. Keď sa ľovek stáva Božím dieťaťom, dostáva Božiu prirodzenosť, nátuру, povahu. Zistuje, že nemá nepriateľov, za tých, čo mu nežičia sa modli. Je preštepený do Božieho kmeňa, nesie nové ovocie: lásku, radosť ... To je účinok znovuzrodenia.

Boh pripravil všetko, aby ľovek mohol byť spasený

Ako sa odvážame Bohu za prejav Jeho milosti? „Vezmem kalich mnohonásobného spasenia a budem vzývať meno Hosподinovo“ (Ž 116,13). Keď mama doma upeče koláč, najlepšej vďaka sa jej dostane tým, keď si z neho vezmem a s chufou ho zjem. Niekoľkovo „ďakujem“ a nevezme si. To nie je príjemná vďaka. Ako sa odvážame Bohu za Jeho dobrotu? Nepoviem, že spasenie nepotrebujem, ale ho príjem. Spasenie je mnohonásobné: vyzfahuje sa na minulosť — vymazané hriechy, otázka minulosť je vyriešená. Kto prijal Pána Ježiša, je očistený, posvätený. Ako je východ vzdialenosť od západu (vieme si túto nekonečne veľkú vzdialenosť predstaviť?), tak ďaleko Boh vzdialil od nás prestúpenia a nikdy ich viac nespomenie.

V prítomnosti denne sa dostávame do situácií, v ktorých potrebujeme byť zachránení, spasení. Vďaka Bohu, ktorý nám dáva víťazstvo skrze našho Pána Ježiša Krista (1Kr 15,57)! V ňom sme mocou Božou strážení vierou cieľom spasenia, ktoré je hotové, aby bolo zjavené v posledný čas (1Pt 1,5). Za tým už nasleduje večnosť, v ktorej budeme prežívať dokonalý úžitok spasenia. Ik

Když v mém srdci roste neklid, naplní mě útěcha tvá potěšením. Ž 94,19

Kdo z nás nezná neklid! Obavy a starosti nás znepokojujú a pôsobí „těžká myšlení“. Tu prchá spánek v noci, právě tak ako poklidné rozpoložení v dne, ktoré je potrebné ke zvládnutí denných úkolov. A když už ľovek snad soustredením a s využitím všech sil vyřídil jeden z problémů, vyrostou hned

tři nové. Kdo pak ještě může mít radost, být šťastný a žít bezstarostně? Kdyby tak člověk mohl utéci na nějaký vzdálený ostrov nebo zalednit a schovat se někde na samotě! Tak přemýšíme a mnozí s námi — ale je to řešení?

Existuje jen jeden způsob, jak zdolať vše, co nás tak těsní jako kdysi žalmistu: utéci k milujícímu Otci v nebesích. „Přenech Mu své starosti, vyjmenuj Mu v modlitbě, co tě sklívá, těsní a sráží dolů!“ Sám se s tím žádný člověk nevypořádá. Křestané jsou v úžasné výhodě, protože mohou jako děvčíce děti svému nebeskému Otci všechno říci, svěřit a vědět, že nebudou zklamáni! Útěcha od Toho, který jediný může potěšit, vchází do srdce a činí je klidným a plným pokoje. Přenech Mu celé své břemeno, není třeba, abys shrbený pod ním klopýtal ve svém zmatku sem a tam.

JEN ÚSTY

Bыло то о вánocích. Vyšel jsem z domu, aby si ve městě vyřídil potřebné záležitosti. Naprosto neočekávaně jsem se ocitl uprostřed „válečné vřavy“. Malí kluci v sousedství dostali k vánocům kovbojské šaty a všechny možné i nemožné druhy střelných zbraní a ted byl kolem našeho domu právě „Divočí západ“.

Kluci se s bojovým zanícením kryli za stromy a za parkující auta a s verou vstříleli ze svých nejnovějších modelů zbraní. Tu a tam se některý z nich pokusil přejít do útoku. To však vždycky vyvolalo bouři nervy drásajícího válečného pokřiku. Tito kluci nebyli na ulici velkoměsta. Byli právě v americké prérii mezi bandity, lupiči a kovboji.

Rozhlédl jsem se. Hlavou mi probíhaly různé myšlenky. „Je to zvláštní, jakou má člověk od malíčka přirozenou zálibu v zabíjení. Nebo tu snad něco skřípal ve výchově dětí? Je to vliv westernů anebo tyto kluky zatáhla do této zvláštní atmosféry profesionálního zabijáctví nerozumnost rodičů obdivujících válečná hrdinství? Anebo je to prostě mladická touha po dobrodržtvosti?“

Zatímco jsem takto uvažoval, běžel jeden z nich kolem mne. Nesl dětský samopal a vzrušeně mířil kolem sebe.

„Chlapče,“ oslovil jsem ho, „ukaž mi, jak to vlastně funguje!“

Nejprve se divoce rozhlédl kolem sebe, zda není v dohledu nějaký nepřítel. Pak se snížil k odpovědi na dospělákou otázku. Ta však byla překvapující: „Od včerejška je to rozbité,“ vysvětloval. „A tak střílím pusou!“ A už zase měl samopal připraven ke střelbě a s ohlušujícím „ta-ta-ta-ta“ utíkal pryč. Bylo to tak komické, že jsem se musel hlasitě smát.

Zatímco jsem šel dál a bitevní vřava za mými zády se pomalu ztrácela v dálce, běžely moje myšlenky dál. Tentokrát trochu jiným směrem.

Viděl jsem před sebou toho chlapce, který působil velký rámus — ale jen ústy. Bylo to jen předstírání. Ve skutečnosti nevystřílelo vůbec nic. Ani ta dětská kapsle. Jen ústa obstarávala zvukový efekt. A znělo to tak silně, jakoby se něco opravdu muselo stát. Jenže — nestalo se nic. A ani se vlastně nic stát nemohlo. Dělal přece všechno „jen ústy“!

Tu jsem musel s bolestí pomyslet na řadu kázání a hodin strávených v křesťanských společenstvích. Zněla tak přesvědčivě. Avšak — bylo to jen ústy! Nikoho se to ani nedotklo. Všechno bylo jakoby bezzubé, přes všechn velký povyk, navzdory patetickým a hlubokomyslným úvahám.

Předstíraný, zdánlivý duchovní boj — jen ústy!

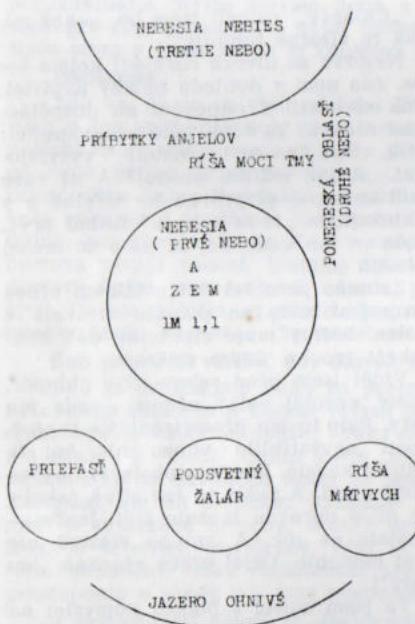
Kde se však káže ve zmocnění Bohem, tam jsou lidé „zasaženi“. Tam už to není nevinná hra. Pak opravdu existuje i „smrt“ — a to smrt starého člověka.

W. B. přel. tp

Poznámky k Biblickej panoráme

Citatelia Písma veľmi radi prijali farebnú publikáciu „Biblické panorama“, ktorá umožňuje dôkladnejšie sa podívať „dookolo“ (panoráma) na Božie jednanie v minulosti, prítomnosti a v budúcnosti. Všimá si hlavne ľudské dejiny z pohľadu večnosti, preto sa niekoľkými úvahami chceme zaoberať aj ďalšími oblasťami biblickej panorámy, o ktorých by pozorný čitateľ Písma mal vedieť.

V náčrtku sú pre názornosť uvedené oblasti viditeľné i neviditeľné Ľudskému zraku, o ktorých Písmo hovorí. Platia pre dnešnú dobu a názvy sú použité podľa Roháčkovho slovenského prekladu. V histórii vekov sa odohrávajú zmeny nielen na zemi, ale aj v týchto oblastiach. A to si chceme z Pánovej milosti priblížiť.



NA POČIATKU

„Na počiatku bolo Slovo, a to Slovo bolo u Boha, a to Slovo bol Boh“ (J 1,1). Ked zájdeme myšľou do minulosti, ked ešte nebolo času, potom sa dozvedáme, že na počiatku všetkého bol už Boh v troch osobách, Otec, Syn a Duch. Vtedy ešte neboli ani veky, Pán Boh bol sám. Nebolo nebies, kde je teraz zvlášť zjavenia Jeho sláva. Tak o tom čítame:

„Ty si, ó Hospodine, ty si sám jediný. Ty si učinil nebесia, nebесia nebies a všetko ich vojsko, zem a všetko, čo je na nej, moria a všetko, čo je v nich, a ty dávaš tomu všetkému život, a vojsko nebies sa tebe klania“ (Nh 9,6). A ďalej:

„Hla, Hospodinove ... sú nebесia i nebесia nebies, zem i všetko, čo je na nej“ (5M 10,14).

Je pozoruhodné, že sa tu hovorí o nebесiach a o nebесiach nebies. Nebies je niekoľko, vrcholom nebies sú „nebесia nebies“, kde je Boží chrám (Zj 15,5; 16,1), Boží trón (Zj 4,2), pred trónom niečo ako sklenené more (Zj 4,6), zlatý oltár (Zj 8,3). Aby apoštol Ján mohol tieto veci vidieť, musel vystúpiť otvorenými dvermi do neba (Zj 4,1). Je to iné nebo než to, ktoré je možno pozorovať ľudskými očami.

Pred počiatkom nebolo treba trónu, komu Boh mal vložiť? Nebolo treba chrámu a oltára v ňom, kto mu mal slúžiť? Nebolo nebies, nebolo hmotného svedca (neba a zeme), nebolo anjelov, ktorí by Bohu spievali hymny chvály, nebolo ľudu. Nebolo ničoho a nikoho okrem Boha. On bol sebestačný, všetko obsahujúci, večný. Keby bol potreboval vesmír, anjelov, alebo ľudu, potom si ich mohol stvoriť dávno predtým, ako ich stvoril. Bola to Jeho suverenita, že si niečo PREDULOŽIL (R 8,28). Boh-Otec chcel, aby Syn nebol JEDNORODENÝ, ale PRVORODENÝ medzi mnogými bratmi (R 8,29). Ešte nebolo nebies, anjelov, ani sveta a ľudu, ale Pán Boh si preduložil, aby Syn mal „manželku“ — cirkev, bezvadnú a krásnu. To je úžasné tajomstvo Božej lásky k Ľudom.

A tak nastal POČIATOK. Otec poveril Syna, aby „stvoril veky“ (Žd 1,2).

„Všetko povstalo skrze neho a bez neho nepovstalo ani jedno z toho, čo povstalo“ (J 1,3). Nastal okamih, počiatok vekov, keď Boh stvoril nebessia a nebeské bytosti (anjelov).

Aj keď Pán Boh „je v nebi“, On prevyšuje nebesia tak, ako staviteľ prevyšuje dom, ktorý postavil:

„Lebo či vskutku bude Boh bývať na zemi? Veď hľa, nebesia a nebesia nebies sa neobsiahnu ...“ (1Kr 8,27). Pána Boha nemožno umiestniť do nejakého priestoru, niečim ochraniť. (Zbytočne sa zaoberáme otázkou, kde bude cirkev a Pán Ježiš, keď On bude kraľovať v 1000-ročnom kráľovstve na zemi. Takéto pohľady sú pozemské, vzťahujúce sa na pozemské telo, ktoré je ohraničené priestorom, ale nebeské telo nemožno takto obmedziť na nejaký našimi zmyslami vniimateľný priestor).

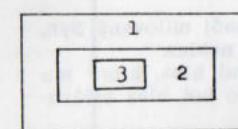
NEBESIA NEBIES

Písmo nám hovorí o tretom nebi:

„Znám človeka v Kristovi, ... ktorý bol vytrhnutý až do tretieho neba“ (2K 12,2). Nikde inde si nečítame o „prvom“ a „druhom“ nebi, ale je nám iste jasné, že keď je TRETIE NEBO, musia byť až prvé dve nebesia.

„Keď teda máme veľkého veľkňaza, ktorý prenikol nebesia“ (Žd 4,14). Ekumen. preklad: „... ktorý vstoupil až pred Boží tvár“.

Tieto verše nám pripomínajú, že do Božej prítomnosti je treba „preniknúť“ cez nebesia.



- 1 - NÁDVORIE
- 2 - SVÄTYŇA
- 3 - SVÄTYŇA SVÄTÝCH

Mojžiš, keď mal urobiť stánok na púšti, mohol „vidieť“ usporiadanie nebeských vecí a podľa nich zaistíť i stánok na zemi. Čo je pozoruhodné na stánku? Že sú v ňom tri oblasti: nádvorie, svätyňa a svätyňa svätých. (Pozri náčrtok). Na nádvorie mohol vstúpiť ktorýkoľvek človek z národa, hrieš-

nik, ktorý niesol obeť za svoj hriech. Do svätyne mohli vstúpiť len kňazi a do svätyne svätých len najvyšší kňaz raz v roku. Tam bola truhla zmluvy, sľubovnica a cherubovia. Nepripomína nám to rozdelenie nebies? Prvé nebessia sú tie, kde môže byť každý, kde je prístup anjelom nebeským aj padlej ríši tmy. Kde sú dobrí aj zli. Druhé nebessia, to je oblasť, kde zatial porušený človek nemá prístup, to nie je našimi očami viditeľná, hmotná sféra, ale oblasť neviditeľná, dušovná. Veď Pán Boh stvoril anjelov s nebeskými telami (1K 15,40). Anjeli musia mať tiež svoje príbytky, ako o tom čítame:

„... a anjelov, ktorí nezachovali svojho kniežatstva, ale opustili svoj vlastný PRÍBYTOK ...“ (Ju 6). Pán Ježiš povedal, že v dome Jeho Otca je mnoho príbytkov (J 14,2), teda i príbytkov pre anjelov. Tretie nebessia, to je chrám Boží, trón Boží, tam Pán Ježiš prenikol a posadil sa po pravici svojho Otca. Tam sú cherubíni a serafíni, ktorí slúžia pred Bohom dňom i nocou.

Pozoruhodné sú verše, ktoré nám dávajú možnosť pohliadnúť aspoň malou skulinou do tohto miesta slávy:

„A stalo sa jedného dňa, keď prišli synovia Boží, aby sa postavili pred Hosподinom, že prišiel medzi nimi aj Satan“ (Jb 1,6). Kde boli synovia Boží — anjeli, keď jedného dňa „prišli“ pred Hospadinu? Vykonávali im určenú službu, boli vo svojich „príbytkoch“.

„Lebo nie je nám zápasif s krvou a telom, ale s kniežatstvami, mocnostami, so svetovládcami temnosti tohto veku, s duchovnými mocami zlosti v PONEBESKÝCH OBLASTIACH“ (Ef 6,12). Rozumieme poznámke Jb 1,6 — „prišiel medzi nimi aj Satan“? Aj kniha Daniela hovorí o duchovných sférach, kde sa odohráva boj medzi anjelmi a kniežatstvami moci tmy. Myslime teda, že toto sa nedeje v tretom nebi a ani nie vo sfére námi viditeľného vesmíru. Vedie nás to k myšlien-

ke, že tejto duchovnej oblasti sme povedali DRUHÉ NEBO či NEBESIA, br. Roháček ju vo svojom preklade nazval PONEBESKÁ OBLASŤ. Prečo Pán Ježiš príde v ústrety svojej cirkvi v okamihu vychvátenia do oblakov? Či nie preto, aby ju doprevadil cez prvé a druhé nebesia do tretieho neba — pre nás do RAJA?

AKO ĎALEKO JE TRETIE NEBO?

Istý chlapec odpovedal v nedeľnej besiedke na otázku, kde je nebo, takto: „Nebo je tam, kde je Božia láska“. A Dr. M. Luther vrazil uviedol, že by radšej chcel byť s Pánom Ježišom v pekle než so Satanom v nebi. Z Písma vieme, že nebesia sú HORE: „Lebo som nezostúpil z neba na to, aby som činil svoju vôle...“ (J 6,38) — to povedal Pán. On „zostúpil“, t. j. prišiel z vyšších miest do nižšieho. „Tento Ježiš, ktorý bol vzatý od vás HORE do neba ...“ (Sk 1,11), to svedčili anjeli.

„Lebo sám Pán ... zostúpi z neba, ... potom my ... budeme vychvátení v obla-
koch ... (1Te 4,16-17). To je reč o vykúpených pri vzkriesení a premenení.

Preto sme teraz napomínaní:

„A tak, ak ste vstali z mŕtvych s Kristom, hľadajte veci, ktoré sú HORE, kde sedí Kristus po pravici Boha“ (Ko 3,1). Podobne máme myslieť na to, čo je HORE, máme sa dívať na veci, ktoré sú HORE, vedť to je náš domov, naša vlast, naše mesto apod., ako sa o tom ešte zmienime.

Astronómovia merajú vzdialenosť vo viditeľnom nebi na svetelné roky. Z hviezd k nám letí svetlo aj niekoľko miliónov rokov. Pritom svetlo sa šíri rýchlosťou 300 tisíc kilometrov za sekundu. Hlas (zvuk) sa šíri v našej atmosfére veľmi pomaly — len 333 metrov za sekundu. A z tohto pohľadu si teraz prečítajme:

„A hľa, bol počut hlas z nebies, ktorý hovoril: Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zažubilo“ (Mt 3,17). To hovoril Otec o Synovi z nebies.

„... zrazu ho obkľúčilo svetlo z neba a padnúc na zem, počul hlas, ktorý mu hovoril: „Saule, Saule, prečo ma prenasleduješ?“ (Sk 9,3-4). To bol hlas osláveného Pána Ježiša Krista.

Ako ďaleko je teda tretie nebe od nás? Štefan pri kameňovaní volal k Pánovi, keď predtým videl otvorené nebesia a Pána stáť pri tróne. Veľmi dobre to povedal Pavel v Aténach: „Boh ... nebýva v chránoch, učinených rukou, ... nie je ďaleko od niktorého z nás“ (Sk 17,27).

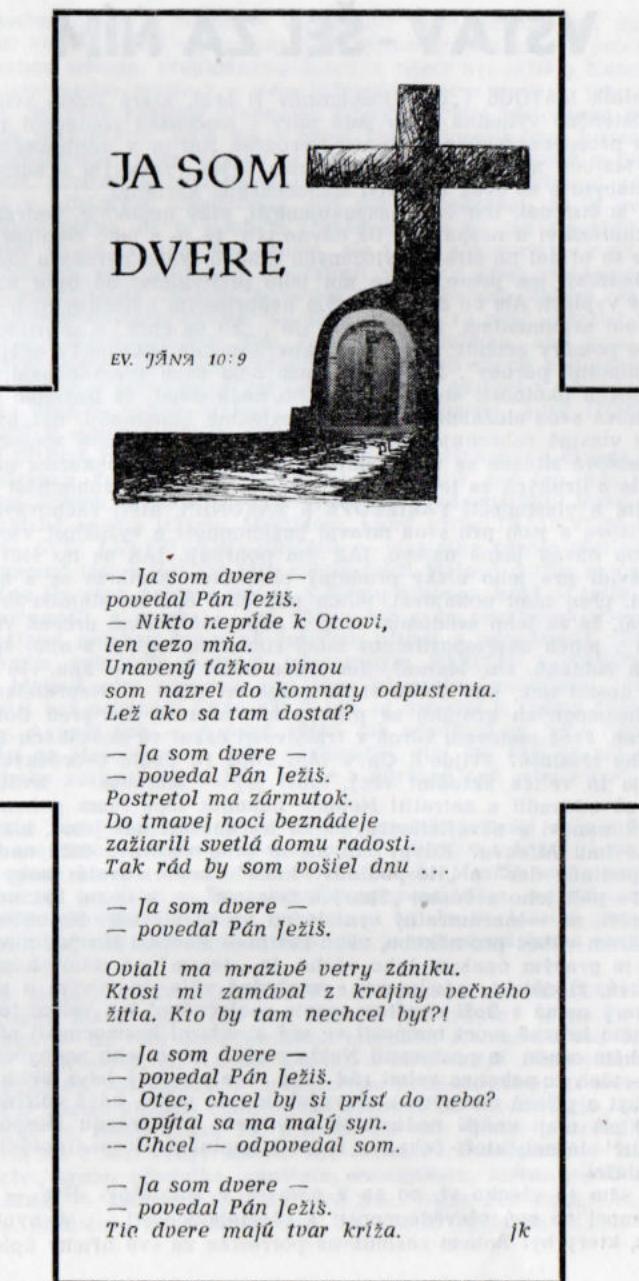
Náš Pán počuje i šepot úst, alebo vzduchy srdca. Preto našim duchom môžeme byť s Ním. S Ním sme i my „posadení na nebesiach“. Slašť plní naše srdce, keď na to myslíme, že tam, v tej nepredstaviteľnej sláve, je pre nás pripravené miesto. A tak ten, kto víťazí, bude:

- jest z dreva života, ktoré je uprostred Božieho raja,
- stĺpom v chráme svojho Boha a von nevyjde viac ne nikdy,
- sedief s Pánom Ježišom na Jeho tróne (Zj 2-3).

Nie je to pre mnohých nádherná panoráma?

—jos

- + Tak ako si nemôžeme stále ohmatávať tep svého duchovného života, tak ani naše kresťanské obecenstvá nám není darováno proto, abychom ustavične měrili jeho teplotu.
- + Kdo miluje své ideály o kresťanském obecenství více, než samotné obecenstvá, stává se jeho ničiteľom, i když to jinak myslí zcela upřímně, vážne a opravdově. Pán Bůh nenávidí blouznění, protože vede k pýše a náročnosti.
- + Jen ten, kdo děkuje za malé věci, dostává i ty velké.
- + Nejbližší cesta k bližnímu vede skrze modlitbu.



— Ja som dvere —
povedal Pán Ježiš.
— Nikto nepríde k Otcovi,
len cezo mňa.
Unavený tažkou vinou
som nazrel do komnaty odpustenia.
Lež ako sa tam dostal?

— Ja som dvere —
— povedal Pán Ježiš.
Postretol ma zármutoč.
Do tmavej noci beznádeje
zažiarili svetlá domu radosti.
Tak rád by som vošiel dnu ...

— Ja som dvere —
— povedal Pán Ježiš.
Oviali ma mrázivé vetry zániku.
Ktosi mi zamával z krajinu večného
žitia. Kto by tam nechcel byť?!

— Ja som dvere —
— povedal Pán Ježiš.
— Otec, chcel by si prísť do neba?
— opýtal sa ma malý syn.
— Chcel — odpovedal som.

— Ja som dvere —
— povedal Pán Ježiš.
Tie dvere majú tvar kríza.

jk

VSTAV - ŠEL ZA NÍM

Kdo? Celník MATOUŠ („Dar Hospodinův“)! Muž, který získal svou nevšední aktivitou existenčně výhodné a do jisté míry i mocenské postavení ve službách Říma a jeho prospěchářského spojence Herodesa Antipy v galilejském městečku Kafarnaum. Matouš může být zcela spokojen svým výnosným úřadem, který je zárukou blahobyty a se svou dobovou společenskou kariérou.

A přece je čím dál, tím více nespokojenější, plný nepokoje, podrážděnosti — trápí ho nechutnávání a nespavost! Už dávno cítí, že to s jeho životem není v pořádku. Ví, že se přidal na stranu vyložených zrádců svého národa a bezohledných římských násilníků jen proto, že se mu jeho příživictví na úkor národní tragédie hmotně vyplácí. Ale co dělat se svým neúprosným a neodbytným svědomím? Marně se brání argumentem, že „doba je zlá“, „žít se chce“ a „zaslisený Mesiáš, který by tyto poměry změnil, nepřichází, aby konečně vysvobodil svůj lid z jeho duchovní i hmotné poroby“. Marně se snaží sám sebe přesvědčovat, že „se za těchto soudobých okolností stejně nic jiného nedá dělat, že nakonec — on jako celník, vykonává svou služební povinnost rozhodně humánněji, než by to konali jiní — a tak vlastně zabraňuje horšímu zlu a tím prospívá své společnosti“...

Tato stressová situace se však oddiskutovat nedá ani poukazem na odpovědnost Boží vůle a druhých za tento nemorální stav a jeho „bezúhonnost“ v té věci. Jsou tu zbožní a vlastenečtí FARIZEOVÉ a ZÁKONÍCI, kteří zachovávají věrnost zákonu Mojžíšova a jsou pro svou mravní bezúhonnost a vyspělost všeobecně váženými. Ti mu dávají jasně najevo, JAK jím pohrdají, JAK se ho štítí a JAK jej doslova nenávidí pro jeho nízký prodejní charakter. Kolikrát se s nimi marně v duchu přel, před nimi obhajoval, jejich pohrdání oplácl stejnou mincí a sám sebe utvrzoval, že za jeho svědomí stojí a odpovídá Bohem určená vrchnost císařů a králi s jejich nepřemožitelnou mocí římských legií a s nimi spřízněných herodovských žoldáků. On, Matouš, jím přece není! Nebo — ano, vše je marné. Zapletl se a dostal tam, kde dobré ví, že nemá co dělat ... Nepřátelství a nenávisti svých bezmocných krajanů se pravda bát nemusí, ale před Bohem svých otčů je ztracen. Proč nedovedl věrně v trpělivosti čekat ve zkouškách Božího lidu na zasliseného Mesiáše? Přijde-li On v této době (a podle prorockých znamení a zaslisení je to velice aktuální věc), musí jej — Matouše — kvůli jeho clu bezpodmínečně odsoudit a zatratit! Nebude nakonec lépe tomu pohanskému násilníkovi — Římanovi a nevěřícímu cynikovi Herodesovi než jemu, ubohému Matoušovi — Lévímu Alfeovu? Kdyby mu aspoň jeho zbožní rodiče nedali takové jméno: „Hospodinův dar“ a „Hospodinův kněz“ podle svaté touhy jeho otce Alfea ...? To pálí jeho svědomí „žhavým žezelem“ — k čemu byl určen a kde se nyní nachází, on — marnotratný syn! Je on ve skutečnosti Matoušem — Hospodinovým darem vůbec pro někoho, nebo Lévím — knězem Hospodinovým k Jeho cti a slávě? Je pravý opakem toho všeho. Je „darem“ od ďábla k plnění jeho podvodné, lživé, zlodějské, násilnické a vražedné vůle. Je lživým a podvodním „knězem“, který nemá s Boží chválou pranic společného! Jak velice touží po vysvobození z této hrozné moci temnosti ve své absolutní bezmocnosti něco změnit na svém ubohém osudu a postavení! Nejde mu už jen o jeho pochybené současné výhody — těch se nakonec velmi rád vzdá — ale o celý jeho život! Co je mu platný blahobyt a přízeň mocných a slavných tohoto světa, když vnitřně trpí! Jak závidí těm, kteří mají vnější nedostatek a utrpení pro pravdu Hospodinovu — ale jsou uvnitř blaženi, kteří čekají s radostí naplnění Hospodinových zaslisení — svého Mesiáše!

Jen Boh sám to všecko ví, co se v něm — v Matoušovi děje — a jen On mu může pomoci ve své vševedoucnosti a všemohoucnosti ... A nyní ten šok: Jakýsi člověk, který byl Bohem zaslouženě potrestán za své hříchy úplným och-

nutím na svém lůžku, je dokonale uzdraven!! Ještě, že měl tak dobré milující přátele, kteří ho neopustili v jeho naprosté bezmocnosti a nalezli pro něho pomoc. Odkryli plochou střechu přepleněného domu, v němž byl Ježíš z Nazáreta a spustili svého ochrnutého druha i s jeho lůžkem po provazech k jeho nohám, aby ho uzdravil. On však projevil především zájem o trpící hříšníkovou duši a dojala ho solidarita jeho přátele. Ježíš mu v první řadě odpustil jeho hřichy — příčinu jeho největšího trápení! Jak úžasné je toto vysvobození, doveďte nejlépe pochopit on — Matouš, protože je sám právě nadevšě potřebuje. Přítomní zákonici však nesouhlasili s Ježíšovým odpustěním pro své přesvědčení, že si svatokrádežně osobuje božská práva, ač je pouhým člověkem. Ale to, jak On vidí do lidských srdců, dokázal nejen při tom nemocném, ale i při zákonících, kteří se neodvážovali své zděšení nad Ježíšovou troufalostí vyslovit před zástupem nahlas. Veřejně přede všemi jasné dokázal, že právě On — pro naše lidské oči „pouhý syn člověka“ je ve skutečnosti Někým mnohem více — že moc uzdravit lidskou duši od poskvrn hřichů SKUTEČNĚ MÁ! Poručil ochrnulému, aby vstal, zdvihl své lůžko a odešel domů. Jaký radosný úžas se zmocnil všech přítomných, když na vlastní oči uviděli, s jakou mocí své milosti se Bůh sklonil k hříšným lidem (zda také oněch „svatých mužů zákona“, nikdo nezjišťoval), když UZDRAVENÝ NA DUŠI I NA TELE vykonal Ježíšův příkaz...

Matouš přijímá tuto zprávu o nevídáných a neslychaných divech Ježíše z Nazáreta s ujištěním, že takto nemůže jednat nikdo jiný, než ten, kdo je zvlášt milován samým Bohem, s nímž je Bůh slitování, a odpouštějící lásky. že je naplněním mesiášské naděje Izraele, Mesiášem, který přišel PREDEVŠÍM PROTO, ABY VYSVOBODIL SVŮJ LID OD JEHO HŘÍCHŮ — vlastního zdroje všelikého lidského utrpení a nemoci (Mt 1,21)! Od této chvíle touží Matouš celým srdcem po setkání s Ním, Kde Ho však najde a jak se k Němu dostane, když je tolik svázán svou služební povinností, a potom — má vůbec pro svou bezcharakternost, zbabělost a prospěchářství nějakou šanci na Ježíšovo přijetí a odpustění? Vždyť je přece jen pohrdaným celníkem, právem odsouzeným FARIZEI a ZÁKONIKY. Plným právem se Matouš sám odsuzuje pro svou naprostou nehodnost (určitě daleko větší než cítí ten ochrnulý hříšník)! A tak se ostýchá k svému Mesiáši jít a Jej vyhledat ... A opět šok — a ještě větší! Jak předivný je Ježíš Nazaretský! On sám přichází za Matoušem na jeho pracoviště, vidí jej, JAK se mu sedí na tom stole, bezpochyby vidí dokonale jeho srdce a důvěrně zná jeho vroucí opravdovou touhu.

Ale právě teď přichází šok ze všech největší! Užaslý celník Matouš slyší zcela jasné a určité Spasitelovo slovo K SOBĚ: „POJĎ ZA MNOU!“ Nepředstavitelně blažený není schopen vlastního slova ... Ví, že Mesiáš se ho neštítí, neodsuzuje, nezatracuje jej, jako to činí „svatí“, „spravedliví“ a „nejdokonalejší“ z lidu — nejzbožnější plnítelé Mojžíšova Zákona ... Ví, že ho Mesiáš povolává k sobě takového, jaký je, vidí nad slunce jasněji, že je mu odpuštěno a prožívá slast tohoto odpustění!

Ano, to je moc VYSVOBOZUJÍCÍ PRAVDY, která je NEJVĚTŠÍ SLITOVNOUNA LÁSKOU, kterou má a může mít jen Mesiáš! Jak nicotný je náhle „neřešitelný problém“ jeho — do této doby ubohého marného života! Co teď Matoušovi záleží na jeho „chlebodárcích“, jejich úsudku a moci, když sám osobně zakusil při sobě MOC BOŽÍ PŘÍTOMNOSTI! S nevyslovnnou jistotou, pokojem a radostí vstává, a s naprostou samozřejmostí opouští své „osudné“ a ostudné clo. S ním opouští vlastně všecko to, čemu dosud žil, protože od této chvíle je zcela jiným člověkem! (Mt 9,9; Mk 2,14). Vždyť Matouš má svého Pána a Mistra — a Pán má jej, své vlastnictví, svého učedníka, apoštola, evangelistu, kněze svého „melchisedechovského řádu“ — skutečný Boží dar pro jeho bližní, pro církev ... Nad všecka přání, touhy, představy nejen Matoušovy, ale i jeho zbožných rodičů — jeho otce Alfeal ...

Dává Pánu sebe, otvírá svou rodinu a dům Pánu a svým blížním [Mk 2,14-17], ví, že ho Boží pravda a láska už nikdy neopustí — a že je již zcela vyloučeno, aby se ještě někdy mohl vrátit zpět k starému způsobu života na oné celnici.

Drahý čtenáři, prožíváš při četbě těchto řádků o Matoušovi na cle jeho ševní zápas? Pak tím více prožiješ jeho podivuhodné šoky zjevení PRAVÉHO BOHA v Jeho nezměrné úctě a láсe k sobě samému s blaženým Matoušem a svou osobní zkušenost s Božím darem všech darů — s Pánem Ježíšem Kristem a vy-svobozující moc Jeho PRAVDY v LÁSCÉ BOŽÍ, které se s Matoušem zcela oddáš, aby už nikdy nemohl nastat u tebe návrat zpět — ale abys zakusil při sobě nádhernou zkušenost „svého apoštola“ — Filipenský 3,8-12! kk

HODNOTA MÉHO ŽIVOTA

1K 3,9-15; 2K 5,10

K události, která je popsána v uvedených textech, dojde po vtržení Církve k Pánu. Sám Pán Ježíš Kristus posoudí život a práci svých vykoupených. Nepůjde již o nějaké odsouzení do zatracení, ale posouzení a ohodnocení života věřících lidí po jejich znovuzrození. Potvrzuji to mnohé verše Božího slova, např.: „Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mne poslal, má věčný život a na soud nepřijde, ale přešel ze smrti do života“ [J 5,24]; „Kdo věří v něho, nebude odsouzen“ [J 3,18-21].

Všichni (znovuzrození) jsme spaseni jen Boží milostí skrze vykoupení, které způsobil — uskutečnil náš božský Spasitel svou zástupnou obětí za nás a ne na základě našich „dobrých“ skutků [Ef 2,8.9]. Všichni jsme postavili a založili svůj život na skále věků — Pánu Ježíši v upřímném pokání a spolehnutím na Jeho a Jím nabízenou odpoutající — slitovnou lásku [Mt 11,28; L 23,39-43]. Není pevnějšího základu pro život. Tak jsme přešli ze smrti do života — jednou pro vždy! Bůh nám daroval věčný život, nelituje a nebude zpět své dary a povolání. Co jednou člověku na základě jeho prosté upřímné výry v dokonalé spásné dílo své Boží zjevené lásky v Kristu dal, to mu již nikdo nevezme. „Kdo nás odloučí od lásky Kristovy?“ R 8,35-39. Jsme provždy skryti v mocné Boží dlani.

Nyní jde v našem životě o to, jak žijeme zde na zemi, jak stavíme na základě, kterým je pro nás Pán Ježíš. Někomu může jít o vlastní — osobní čest a slávu víc o slávu a čest Boží; ten staví na základ „dříví“, „seno“ a „strniště“. Jiný má smysl svého života cele v službě Pánu a Jeho oslavění; aby On mohl růst a člověk se menší. Ten staví na základ „zlato“, „stříbro“ a „drahé kamení“. Co kdo staví, se však ukáže před „soudnou stolicí Kristovou“ — 1K 3,10-15; 2K 5,9-11.

Lidské hodnocení je často jiné než Boží, protože první budou poslední a poslední první [Mt 19,30]. Například tichá služba zapomenutého bratra či sestry může být v Božích očích hodnotnější a přikladnější, než práce věhlasného řečníka. To vše se však ukáže před soudnou stolicí Kristovou. Naše práce bude zkušena a pročištěna ohněm. Zůstane pouze to, co v našem životě bylo ke cti a slávě Boží, co v Božích očích má trvalou hodnotu. Může se stát, že něčí práce úplně shoří a zůstane jen základ. I takový bude pro věčnost zachráněn, avšak sám — „tak, jako skrze oheň“ (tzv. „holé spasení“).

Přichod Pána Ježíše je blízký, proto žijme tak, abychom byli nalezeni jako věrní Boží služebníci! Všichni se musíme ukázat před soudnou stolicí Kristovou a pamatuji, tvá práce pro Pána má mit věčnou hodnotu! jm

+ O naší životní cestě nerohoduje naše srdce, ale Boží Slovo.

+ Ranní modlitba rozhoduje o celém dni.

Podobenstvo



ROBOTNÍKOCH

Podobenstvo o robotníkoch najatých do vinice [Mt 20,1-16] sa na prvý pohľad javí byť značne obľažným na vysvetľovanie (čo však je skôr pravdu o niektorých iných podobenstvách nášho Pána). Môže nám pomôcť pri ich výklade, ak si pripomienime, že každé podobenstvo má na zreteli celkom určitý cieľ a ne-raz sa zmysel podobenstva zistí zo záverečných slov.

Sú aj prípady, keď je podobenstvo späť so slovami, ktoré ho predchádzajú. Takým je i podobenstvo o robotníkoch, lebo sa tesne pojí so záverečnými slovami predchádzajúcej kapitoly. Je to vlastne rozšírenie odpovede na Petrovú otázu, „a nám teda čo bude?“.

Pozrite sa na niektoré podrobnosti. Hospodár si najal rôznych robotníkov v rôznej dennej dobe. S tým najprvšími sa zjednal po denáre na deň. Tým, čo boli najati neskôr, bolo povedané, že dostanú to, čo bude spravodlivé. Do večera zdá sa byť všetko jasné, ale fažkosti prichádzajú, keď po práci správca dostał pokyn, aby ich vyplatil, začnúc od posledných až po prvých. Prehodené poradie súhlasi s dôležitou pravdou, ktorú Pán chcel zdôrazniť — tak budú poslední prvými a prví posledními. Keď prišli tí, čo boli najati ako prví, domnievali sa, že dostanú viac, ale na svoje prekvapenie každý dostal po denáre.

Podobne ako niektorí dnešní kresťania, začali títo mužovia šomrat. Tažkali si na to, že hoci znášali bremeno dňa a pálavu slinu, dostali rovnako ako aj ostatní, z ktorých niekoľkí pracovali iba jednu hodinu. Ale hospodár pripomenal ktorémusi z nich, pravdepodobne tomu, čo najviac šomral, že sa mu žiadna krivda nestala, lebo tak sa boli zjednali. A tak mal vziať, čo je jeho a odísť. Súčasne boli tomuto človeku pripomnené dve veci. Po prvej, bolo naskreže spravodlivé, keď pán robí so svojím majetkom čo sám chce, a po druhé, že jeho oko bolo zlé, keďže očakával, že dostane viac ako ostatní, a zatiaľ hospodár z dobroty svojho srdca naložil s posledným robotníkom rovnako ako s prvým.

A teraz výklad. Predovšetkým zdá sa byť jasným, že podobenstvo ukazuje nespokojnosť židov, keď videli, že pohania sú im postavení na roveň a majú rovnaké výsady v kráľovstve nebeskom. Potom, podobenstvo malo ukázať, že čo Pán zaslúbil Petrovi a jeho druhom — učeníkom ako výsledek, že opustili všetko a Jeho nasledovali [Mt 19,28-30], bude pravdou o všetkých, čo Ho budú nasledovať a slúžiť mu, bez ohľadu na to, ako skoro či neskor sa takáto služba v ich živote začne. Ale je tu aj praktická aplikácia. Ti najskôr najatí robotníci mysleli viacej na svoju odmenu než na pána, ktorému slúžili. Žiarili na ostatných, lebo podľa vlastnej mienky sa s nimi naložilo nespravodlivé. Na celú vec sa divali zlým okom, prehliadajúc skutočnosť, že neodňateľnou výsadou hospodárovou bol konať podľa vlastnej vôle.

Z toho nesmieme usudzovať, že v nebi bude šomranie. Dosť je ho na zemi. Ale môžeme uzatvoriť, že pokial ide o našu službu Bohu, nech bude akákolvek,

keď sa postavíme pred vznešené požiadavky súdnej stolice Kristovej, dostaneme spravodlivú odmenu. Ak naša služba bude vyzierať z lásky k Pánovi, ďaleko od úvah o odmeni, budeme obdivovať milosť, ktorá nás uschopňovala slúžiť takému Pánovi, hoc aj len v malej mieri.

Pavol prežil mnohé roky v aktívnej službe svojho Pána, ale lotor na kríži bol povolaný domov v hodine dvanásťej. Mal iba pár minút na službu svojmu Spasiteľovi, ale aké boli bohaté! Obaja dostanú svoju odmenu z rúk spravodlivého Sudcu. Zostáva ešte povedať: keby bolo pravdu, že pri súdnej stolici Kristovej dostane každý rovnakú odmenu, aj tak by nebolo dôvodom sťažovať sa, lebo aj tí najlepší z jeho služobníkov sú sluhovia neužitoční, to prinajlepšom. Ale Biblia jasne učí, že každý dostane odmenu podľa vlastnej práce. Nebude udelená na chladnej matematickej báze, nie podľa počtu dní či rokov, ale podľa vernosti. A nadto, Boh je taký milostivý, že aj najdrobnejšiu službu na Jeho slávu odmení spr. mk

SKRYTÁ SILA DUŠE

(Pokračování)

VĚDECKÉ HLEDISKO

V poslední době má velké úspěchy i psychologie, tj. nauka o lidské duši. Cílem je prozkoumat duševní podstatu člověka. Moderní parapsychologie začala působit v 18. století, šlo v podstatě o hypnózu. Výzkum pokročil dále a dnešní metody již spočívají na uvolňování skrytých duševních sil. Patří sem jasnovideckví (vidění věcí mimo oblast smyslů), telepatie (komunikace mezi lidmi na vědec-ky dosud neobjasněné bázi s použitím mystických sil). Naše životní projekty, jako řeč nebo myšlení, jsou schopnosti viditelné, zjistitelné. Ale ona skrytá síla, která je v člověku, v jeho duši, to je síla ohromující, nadpřirozená.

Af už náhodou, nebo vlivem démonických sil, objevili lidé cestu, jak síly duše uvolnit. Satan chce, aby se člověk cítil silným a bohatým, jako Bůh. Tak se člověk vlastně klaní sobě a svým schopnostem. Všichni, kdo se snaží rozvíjet schopnosti své duše, spadají pod přímý vliv moci temny. Asketické praktiky budhistů, či dechová cvičení a abstraktní meditace taoistů, meditace a koncentrace hypnotizéra, tiché sedánky v klubech a jiné variace soustředování a koncentrace myšlení, které lidé praktikují (včetně nejrůznějších cvičení), se drží jednoho pravidla, af se zdají jakkoliv rozdílné ve svém poznání, víře, názorech či zásadách. Af už to dělájí jakkoliv, nejde v podstatě o nic jiného, než o uvedení vnějších zmatených myšlenek, pohnutek, pocitů a slabé vůle na jedno místo odpočinutí, přičemž je tělo úplně podřízené a tak je možné uvolnit skrytou sílu duše. Proč to není možné každému? Ne každý je schopen prolomit meze fyzické bylosti a zklidnit duševní pochody.

VZTAH KŘESTANA K TĚMTO SKUTEČNOSTEM

Bůh nepoužívá síly lidské duše, pro Něho je neupotřebitelná. Znovuzrozený člověk je skrze Ducha svatého Božího nástrojem. Bůh působí svým Duchem na našeho obnoveného ducha. Tak jedině lze rozumět Pánu Ježíši, že máme svoji duši ztratit, tzn. sílu této duše. Divy a zázraky koná sám Pán skrze svatého Duha, kdežto satan používá síly lidské duše k zlému cíli. My, křesťané, musíme být velmi opatrni, zvláště v této poslední době, abychom nevyprovokovali skrytou sílu duše (af už vědomě nebo nevědomě). Před příchodem Pána Ježíše budou mít

psychické síly vzestupnou tendenci, snad až stonásobně. Satan bude předvádět ohromující triky právě s použitím síly lidské duše, aby svedl Boží lid. Doba velkého odpadnutí je na dosah. Moc temnosti se plete do Božího díla tím, že vrhá do hry lidskou sílu ako náhražku za pravé evangelium a moc Boží. Pokouší se lidi ohromit divy, vypříšenými lidskou duší, takže se domnívají, že nepotřebují krev Pána Ježíše Krista ke spasení. Používá objevů z psychologie k tomu, aby lidé pochybovali o skutečnosti biblických zázraků a o nadpřirozených jevech v křesťanství. Snaží se lidi přesvědčit, že se jedná pouze o psychické síly. Chce tak nahradit lidem víru v Pána Ježíše silou psychickou. Moderní pokusy zbavit lidí zlozvyků hypnózou a změnit tak jejich povahu působením psychických sil je předzvěstí těchto satanových snah.

Boží děti mohou být jen tak ochráněni těchto vlivů, že se naučí rozpoznávat mezi činností duše a ducha. Ten, v kom dílo kříže Pána Ježíše Krista nezlikvidovalo starého Adama, a kdo nežije skrze Ducha v hlubokém interném obecenství se zmrtvýchvstalým Pánem, je v nebezpečí používat psychické síly. Moc temnosti se snaží o manipulování s lidskou duší i při napodobování duchovních zážitků. Uveďme si několik příkladů.

MODLITBA

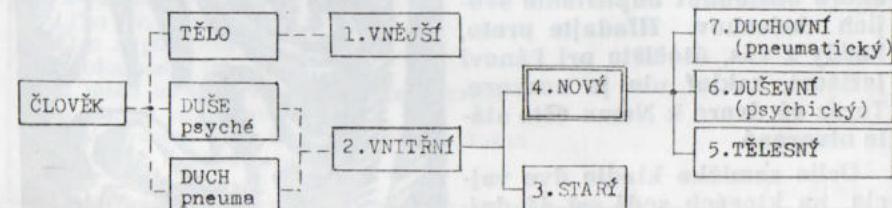
Modlitby, které máme uvedeny v Písma, jsou moudré, nejsou v nich žádné nesmysly. V modlitbě, kterou učil Pán Ježíš své učedníky, vedl je k Bohu na nebesích. Je-li naše modlitba zaměřena jinam, než k Otcí, můžeme zažít třeba i zvláštní pocity, ale ty budou darem satanovým jako výplod našeho vědomí a podvědomí. Naše modlitby nemají být namířeny ani na osobu, za kterou se modlíme. Jestliže budeš intenzivně myslit na přitele, který je předmětem tvých modliteb a nebudeš odesílat své prosby k Bohu, soustředíš se na člověka a tak vyvíjíš tlak na jeho duši. Tvá modlitba se stane lukem namířeným na přitele a tvá přání jsou šípem, kterým po něm střílíš. Je nepřípustné, abychom se my, novozákonní křesťané, modlili proti člověku.

MOC K SLUŽBĚ

Člověk zkušený v Pánu ihned rozpozná, zda sloužící bratr používá moci duchovní nebo duševní. Je-li plný moci Boží, nebo své vlastní. Na tom, jak kdo zvedá hlas nebo tlouče do stolu, se věrou nezměří síla jeho duchovní moci. Jestliže sloužící měl s určitým svědecktvím dobré zkušenosti v jednom shromáždění a čeká podobné výsledky od tohoto svědeckví i ve druhém shromáždění, pak spolehlá na své duševní síly. Také veškeré útoky na lidské city jsou velmi nebezpečné: ličení dojemných historek apod., to je práce lidské duše. Prosme, aby Pán nás pokořil a svázel všechny síly naší duše, našeho Já, aby opásal a blokoval všechno, co by vycházelo z člověka. Každý Boží služebník by měl jasne rozpoznávat mezi těmito dvěma zdroji.

SEDMERÝ ČLOVĚK PODLE PÍSEM

V letošním kalendáři *Cestou životem vyšly úvahy br. Dr. J. Z. s názvem Sedmerý člověk. Pro úplnější představu těchto sedmi pojmu uvádíme náčrtek, jak jej zpracoval autor.*



Nad strmými skalami, tmavými lesmi a osamelými údoliami sa vznáša orol. Hovorí sa o ňom ako o vzdušnom kráľovi, lebo jeho mohutné krídla dosahujú rozpätie cez dva metre (1). Cesta orlov je pre nás príliš veľkolepá — hovorí Biblia — nemôžeme ju vyskúmať (2). Tak sú aj Božie cesty a myšlienky privysoké pre nás, keďže im celkom nemôžeme rozumieť (3).

VZDUŠNÝ KRÁĽ

Domovinou orlov sú vysoké neprístupné končiare skál. Tam hore vysoko si stavajú svoje hniezda. Ostrými očami vypátrajú korisť už zvysoka a rúta sa s roztahnutými pazúrmi dolu priamo na ňu (4). Neskoro je už pre zajaca, svišťa alebo pre kamzície mláďa uchýliť sa k matke. Dravý vták nesie korisť do hniezda, kde čakajú na potravu mladé orličatá. Biblia hovorí o súde, ktorý príde odrazu a celkom neočekávane na neveriacich ľudí (5). Potom bude už pre nich neskoro dosiahnuť odpustenie svojich hriechov. Hľadajte preto, každý z vás, útočište pri Pánovi Ježišovi, zakiaľ nie je neskoro. Teraz sú dvere k Nemu ešte stále otvorené.

Orlia samička kladie dve vajcia, na ktorých sedí asi 44 dní.



Asi po troch mesiacoch sú orličatá dosť veľké, aby mohli začať lietať. Niekoľko musia byť z hniezda vystratené, aby sa odvážili na prvý pokusný let. Ale rodičia bdejú nad nimi, vznášajú sa nad nimi, potom ich zasa podletnú. Len čo sú mláďatá neisté alebo unavené, alebo im hrozí pád, rodičia ich silným mávnutím nadvihňú a odnesú (6). To je krásny obraz, ako Pán Boh bdie nad svojimi deťmi, ochraňuje ich a podopiera, keď im hrozí nebezpečenstvo. Práve takúto skúsenosť mal národ izraelský na ceste púšťou: Pán Boh ich niesol na orličích krídlach a doviedol k sebe (7). Keď my budeme Pána Ježiša nasledovať, spoliehať sa na Noho a dôverovať Mu, tiež bude mať takú skúsenosť. Ale často je to tak, že my hľadíme na

naše vlastné slabosti namiesto Pán Boh hovorí vo svojom SLOVE, že každý, kto svoju dôveru vloží v Noho, dostane novú silu. On nás potom zdvihne mocným mávnutím hore, ako orol (8)!

Úloha:

Číslami v tomto texte sú označené niektoré verše v Biblia. Pozorne si prečítaj osem nasledujúcich biblických miest a označ ich správnymi číslami!

- () Izaiáš 40, 29-31
- () Ezechiel 17,3
- () Príslovie 30,18-19
- () 1. Tesaloničanom 5,3
- () Izaiáš 55,9
- () 5. Mojžišova 32,11
- () Job 39,28-30
- () 2. Mojžišova 19,4

Hviezdičky

Biblické náčrty

Čo urobil Pán Ježiš pre naše hriechy?

On zomrel za naše hriechy
On trpel pre naše hriechy
On niesol naše hriechy
On sa obetoval pre naše hriechy
On dal sám seba za naše hriechy
On prelial svoju krv pre naše hriechy

R 5,8
1Pt 2,21.23; 3,18
1Pt 2,24; J 19,17
Žd 7,27; 9,14
Ga 2,20
Mt 26,28

Pre koho zomrel Pán Ježiš (R 5,6-11)?

Pre slabých (v. 6), bezbožných (v. 6) a hrievníkov
Pre ľudí pod Božím hnevom

v. 8
v. 9
v. 10

Za nepriateľov Božích

Cas Jeho smrti:

Keď sa naplnil čas

v. 6

Požehnanie Jeho smrti:

Jeho láska bola smrťou ešte viac zjavená
Jeho smrťou sme ospravedlnení
Sme zachránení pred budúcim hnevom Božím
Sme vedení k chváleniu Boha

v. 8
v. 9
v. 9
v. 11

G. Brinke

TISÍCROČIE KRESŤANSTVA NA RUSI

Kultúrna verejnosť a kresťansky orientované obyvateľstvo sveta si v tomto roku pripomene dôležité výročie v dejinách cirkvi, tisíc rokov kresťanstva na Rusi. Pri tejto príležitosti predkladáme našim čitateľom stručný náčrt vývoja kresťanstva na Východe. Najprv podáme súvislosti prenikania evanjelia z Byzancie a napokon sa zameriame na pôsobnosť tých prúdov, ktoré by sa dali odvodíť z Reformácie. Veríme, že sa naše úsilie u čitateľov stretne s pochopením a prehľbi tak aj naše súčasné styky s veriacimi Evanjelických kresťanov baptistov z ZSSR.

Aby sme našu tému pochopili v širších súvislostiach, začneme dobu, v ktorej sa na čelo Veľkej Moravy dostal vynikajúci štátik, knieža Rastislav. V tých časoch sa do tesného susedstva s naším územím, obývaným Slovanmi, priblížila Franská ríša, čo bol dôsledok výrazstva jej cisára Karola Veľkého nad Avarmi s následným podmanením Bavorov a korutanských Slovanov. Veľkomoravský štát sa zo panovania Rastislava skonsolidoval a politicky zjednotil, ale stále narážal na mocenské ašpirácie Frnskej ríše. Aby im mohol čeliť — a to tým viac, že si franský cisár zaviazal k poslušnosti Bulharov, a tým aj k ich podpore proti Veľkej Morave — usilioval sa Rastislav na svoju stranu získať Byzanciu. Proti Byzancii sa stavali Nemci a rímska cirkev, a tak bolo prirodzené, že vtedajší byzantský cisár Michal III prechádzal k Rastislavovi veľké porozumenie.

Coraz väčšimi sa Veľká Morava stávala dejiskom zápasu dvoch mocenských blokov, Východu a Západu. Za tejto situácie sa Rastislav snažil obmedziť vplyv, aký znamenala pre jeho ríšu kresťanská misia zo strany bavorského kléru, a položiť základy nezávislej cirkevnej organizácie a administrácie vo svojom štáte. Rastislavovi predchodcovia sa nebránili prenikaniu kresťanstva zo Západu, napokon, podporovali ho. Napokon, asi roku 862 vyslal poslov k carihradskému císařovi Michalovi so žiadostou, aby mu poslali učiteľov, ktorí by jeho ľud vyučovali cestám Božím v slovenskej reči. Odpoveď prišla: carihradský patriarcha Fotius poslal dvoch bratov, Cyrila a Metoda, mužov, ktorí vyrastali v blízkosti Slovanov sídliacich v Macedónii a preto ovládali ich reč. Ich prostredníctvom sa pravoslávne kresťanstvo a s ním aj byzantská kultúra rozšírili medzi Slovanmi.

Byzantská kultúra určila hlavné smery vývoja týchto kmeňov, najmä Rusov, na celé stáročia. Veľkomoravská misia Cyrila a Metoda bola spočiatku úspešná, ale výhliadky na trvalejšie výsledky boli zmarené, keď nájazdy starých Uhrov (neskorších Maďarov) priviedli Veľkú Moravu k zániku. Cirkev sa v tejto oblasti potom vyvýjala v riešení rímskeho katolíctva. Práca slovanských vieročov však predsa priniesla ovocie, lebo ich pokračovatelia — medzi nimi aj kniaži, ktorí boli vypudení z krajiny — zanesli ich posolstvo a knihy smerom južným, medzi Bulharov, ktorí sa horivo napojili na byzantské pravoslávie. Bulharský cár Boris, ktorý prijal so svojím Ľudom kresťanstvo, si vymohol od cisára i patriarchu carihradského právo na nezávislú cirkevnú organizáciu pod ekumenickým patriarchom (carihradským), ako i súhlas na to, aby sa bohoslužobné obrady konali v staroslovenskom jazyku. Tak sa vo východnej časti Európy ustavila zvláštna forma pravoslávia — cirkev s vlastným jazykom*).

Z Bulharska sa bohoslužobný staroslovenský jazyk spolu s byzantským kresťanstvom preniesol do Srbska, teda tretieho slovanského národa, ktorý bol pokresťančený v druhej polovici deviateho storočia. Ale najväčšie výsledky práce Cyrila a Metoda sa dostavili vtedy, keď kijevské knieža Vladimír prijal oficiálne kresťanstvo ako štátne náboženstvo. No ešte predtým (okolo r. 866) vyslal Fotius do Kijeva jedného biskupa, začím nasledovalo založenie kostola sv. Eliáša. Roku 955 sa nechala pokrštíť regentka, veľkokňažná Olga. Krátko potom žiadala od

carihradského cisára pre cirkev na Kijevskej Rusi autonómiu. Pretože neuspela, zostala v Kijeve pri moci pohanská strana a jej syn Sviatoslav sa vrátil k pohanstvu úplne. Za ním sa dostal na trón jeho syn Vladimír (panoval v rokoch 987-1015), schopný a úspešný vládca. Na pokresťančenie svojho Ľudu sa podujal preto, lebo v tom videl štátny prospech. Tento proces prebehol masovo a v krátkej dobe. Obraz Perúna bol zničený a Ľudu bol vydaný príkaz, aby sa na druhý deň nechali pokrštíť. Húfne vstupovali Ľudia do riek a nad nimi podľa byzantskej formule odriekali modlitby prizvani kniaži z Byzancie. Hoci toto pokresťančenie bolo veľmi povrchné, zostala Pravoslávna cirkev po celé ďalšie stáročia jednotiacim pojivom, jediným, ktoré stmeľovalo ruský Ľud.

Jedným z najvýraznejších rysov ruského kresťanstva sa stala forma bohoslužby. Tá bola vždy dôležitejšia než teológia alebo etika. Základný dôraz pravoslávia je skôr estetický než intelektuálny alebo morálny. V skutočnosti pravoslávie značí „právā bohoslužba“, „právā sláva“ a odráža význam, aký ruská mysl prikladá liturgii.

Po Vladimírovom prestupe na kresťanstvo sa aj v Kijeve začali používať knihy Cyrila a Metoda. Tak sa aj Rusom dostalo výmoženosť, ktorá nebola daná kresťanom latinského Západu. Ich bohoslužba a náboženské spisy boli v jazyku ktorému rozumeli všetci. A tak sa pôsobenie cirkev uplatnilo jednak v civilizovaní ruských kmeňov a jednak v stimulovaní ich národnnej kultúry, a to napriek tomu, že viera iba pomaly prenikala do nižších spoločenských vrstiev a prostý Ľud zostal v podstate pohanský až do 14.-15. storočia. Pravoslávie sa stalo štátnym náboženstvom a ostalo ním až do roku 1917.

Vladimírov nástupca Jaroslav Múdry, ktorý začal panovať r. 1019, upevnil zväzky Ruskej cirkev s byzantským pravoslávím tým, že pre svoju krajinu prijal biskupa, navrhnutého ekumenickým patriarchom. Tým vlastne prijal dohľad Carihradu nad Ruskou cirkvou. Po väčšiu časť ďalších štyroch storočí hlavou Ruskej cirkev bol Grék, ustanovený patriarchom carihradským.

Jaroslav umrel v roku, ktorý sa tradične pokladá za medzník v roztržke medzi latinskými a gréckymi cirkvami (1054). Novoobrátení Rusi čoskoro začali nazerať na rímskych katolíkov ako na „heretikov“ a ich nevraživosť voči latiniskému kresťanom sa ešte vystupňovala, keď sa nemecké kniežatá pokúsili využiť chaos zapríčinený nájazdom Mongolov, a začali križiacke taženie proti severným Rusom. Západní votrelci boli odrazeni pod hrdinským vedením Alexandra Nevského. Tento výraz nad Švédmami a teutónskymi rytiermi sa pokladá za vodcu, ktorý zachránil cirkev pred rímskym pápežstvom.

Džingischánove mongolské hordy si podrobili Kijevskú Rus v rokoch 1237 až 1240. Aj pod týmto „tatárskym jarmom“ ruská cirkev prežila. Alexander Nevský sa však dobrovoľne podrobil vláde mongolských chánov, čím vytvoril dôležitý precedens, a tak to pokračovalo po ďalších asi 200 rokoch. Počas tejto doby bola cirkev nadalej vedená kijevským a vladimírskym metropolitom, ktorí bol spravidla ustanovený a vysvätený Carihradom, ale schválený chánom. Tu treba do značnej miery vidieť príčinu toho, že Rusko nemalo Renesanciu ani Reformáciu, na rozdiel od západnej Európy. Obdobie pod mongolským jarmom zahrnuje život jedného z najväčších ruských kresťanov, Sergeja Radonežského. V hľadaní samoty sa Sergej utiahol do lesov (ca r. 1350) asi 35 km od Moskvy, kde sa onedlho stal starším v kláštore sv. Trojice, terajšom sídle Ruskej pravoslávnej cirkevi (Zagorsk). Z kláštornej tradície založenej Sergejom začala sa šíriť ruská duchovnosť do nižších vrstiev spoločnosti spôsobom, aký dovtedy Rusko nepoznalo. Súčasne sa v tomto kláštore prebudil ruský umelecký génus, ktorý našiel výraz v tvorbe nádherných ikon.

Sergej ovplyvnil ruskú spoločnosť ešte tretím spôsobom. Zapálil ducha ruského národného odporu proti mongolskej nadvláde. Roku 1380 podnietil Dimitrija, moskovského knieža, aby sa ujal vedenia spojených ruských vojsk proti chá-

novým oddielom. Dimitrijovo vojsko zaznamenalo dôležité víťazstvo v bitve na Kulikovom poli. Hoci to ešte neznačilo koniec mongolskej nadvlády, stalo sa zrejmým, že Mongoli nie sú neporaziteľní a nádej na konečné osloboodenie v ruskom lude neutuchala. Bolo to za týchto udalostí, čo Moskva dospela na vedúce miesto medzi ruskými mestami. Prestíž Moskvy bola zdôraznená Dimitrijovými úspechmi, Sergejovou povestou a napokon aj tým, že do mesta sa presfahoval úrad ruského metropolitu.

mk (pokračovanie)

[1] „Zavedením slovanského jazyka do cirkevnej liturgie sa stala staroslovienčina literárnu rečou a v samom srdci Európy bola povýšená na stupeň kultúrneho jazyka, akým bol jazyk grécky, latinský a hebrejský ... Staroslovienčina sa stala kultúrnym jazykom väčšiny Slovanov a dôležitým jazykom ich pospolitosťi“ (Dějiny Slovenska).

ZPRÁVY ZE SBORU

Dne 20. ledna t. r. se rozloučili věřící z Českého Těšína se sestrou Herminou SVOBODOVOU, kterou Pán odvolal ve věku 85 let.

Ze sboru Třanovice odvolal Pán sestru Evu ZIPEROVOU, která v roce 1931 uposlechla výzvu k návratu a přijala Pána Ježíše jako svého Spasitele. Dne 22. února t. r. vstoupila do věčného odpočinutí ve věku 87 let. —šek



V nedelu podvečer, dňa 24. januára 1988 odvolal Pán život a smrti do svojej nebeskej vlasti svoju vernú služobnicu sestru Amáli Čižovú, rod. Riganovú z Modry, vo veku 79 rokov. Sestra Čižová od svojej mladosti poznala Pána Ježiša Krista ako svojho osobného Zachráncu a verne Mu slúžila po celý život. Spolu so svojim manželom Pavlom Čižom sa až do posledných chvíľ starala o zhromaždenia Božieho ľudu. Vždy malá pre každého milý úsmiev a pomocnú ruku. Mnohí v jej prítomnosti prežili obrátenie, boli potešení i povzbudení na ceste viery.

Jej telesné pozostatky boli odprevadené k časnému odpočinku na cintoríne v Modre dňa 28. 1. 1988 za bohatej účasti spolužkápených i obyvateľov mesta. Prichodí nám len podakovať za ňu Pánovi. Kiežby sme všetci nasledovali jej príklad.

V listopadu minulého roku byl odvolán do nebeského domova nestor našeho pražského sboru — bratr FRANTIŠEK STANĚK, ktorý by se byl dožil práve v lednu 1988 požehnaného věku 90 let. Před druhou světovou válkou žil a pracoval na vinici Páně na Slovensku a mnohé pozdravy a zvani do míst působnosti dosvedčovaly, že nebyl zapomínán. Mezi námi byl vždy dochvilný, pilný a úslužný Božím služebníkem. Jeho nepřítomnost ve sboru při obecenství bývala jen v řídkých a velmi závažných případech. vt.

Na tomto místě čteme obvykle zprávy o tom, jak žijeme v našich shromážděních. Niekdy se na této stránce dozvídame i o životě bratří a sester z nám blízkých zemí. Ale málokdo z nás má povědomí o sborovém životě a duchovní práci v jiných světadilech, ve vzdálených zemích, kde máme také své bratry a sestry.

Udržují již několik let písemný styk se svými přáteli, kteří misijně pracují v Peru v Cajamarce. Jsou to mladí manželé Andy a Rosemary se dvěma malými dcerkami, kteří opustili pohodlný a zajištěný život v Británii a odešli do Jižní Ameriky, aby zde sloužili Božím slovem i praktickou zdravotnickou po-

mocí tém nejubožejším, Indiánům a mísencům, lidem, kteří často neumějí číst a psát, lidem, ke kterým ještě nezaznělo slovo evangelia. Že je to práce obtížná a někdy i nebezpečná, můžeme posoudit ze tří úryvků jejich dopisů, které samozřejmě nepodávají vyčerpávající obraz jejich působení v Peru.

červenec 1987

„... Jsme udiveni, jaký je tu hlad po Božím slově. Prodáváme Bible a Nové zákony ... Jsme povzbuzeni zájmem věřících i nevěřících o Bibli přeloženou do moderní španělskiny, která je snadno srozumitelná. Biblická společnost dodává tyto Bible do oblastí, kde má značná část obyvatelstva potíže se čtením. Mnozí lidé se radují z toho, že dostali do rukou Bibli, které snadno rozumí. Jeden muž dokonce prodal jehně, aby získal prostředky na koupi několika výtisků těchto Bibli pro své shromáždění ...“

září 1987

„... balím a odjíždim na pět týdnů do Limy. Společně se mnou jede mladá misionářská dvojice s malými dětmi. Máme před sebou cestu vozem, která bude trvat patnáct hodin ... Po několika hodinách jízdy, když jsme projížděli pouštní oblasti, nás předjel vůz se dvěma muži ozbrojenými samopaly a pistoli, kteří nás zastavili; ani ne za minutu již odjíždějí s naším vozem, ve kterém zůstal náš majetek. Najednou si s Lancem uvědomuji, že v autě zůstaly i děti. V hrůze padáme na kolena do písku a prosíme o jejich ochranu. Když asi po patnácti sekundách zvedáme hlavy, vidíme děti na druhé straně silnice a vůz uhánějící směrem k Limě. Máme teď před sebou čtyřicet mil pouště do nejbližší vesnice ... po mnoha hodinách cesty vidíme, že se stal zázrak. Nás vůz vleče policejní auto. Chválíme Boha, že píchlé kolo donutilo lupiče nechat na silnici naše auto; jinak bychom ho už samozřejmě nikdy neviděli. Vůz je ovšem prázdný, ale my chválíme opět Pána...“

leden 1988

„... Jedna z našich nedělí: V šest hodin nás probouzejí silné údery na dveře. Přišel jeden bratr, aby se poradil o svém křtu ... V půl osmé odcházíme z domu. Bereme s sebou Pedra; ten nás doprovodí do svého sboru v horách. Jedeme nákladním vozem až do výšky deset tisíc stop. Zde začíná nás výstup. Děti máme přivázané v pokrývkách na zádech. Pedro nese vak s vodou, ovoce, chléb a Bible, které chceme nabídnout k prodeji. Již po dvaceti minutách výstupu těžce oddychujeme. I Pedro, který se tu narodil, má potíže s výstupem ... Po padesáti minutách šplhání jsme promočeni. Slunce páli už od samého rána ... Do shromáždění jsme dorazili včas. Andy čte a slouží epištolu ke Galatským. Pak slavíme Památku Páně. Po shromáždění rozmlouváme s několika věřícími. A už je tu chvíle, kdy se musíme vrátit zpátky. Se stup je obtížný, skála se nám drolí pod nohami ... Ve dvě hodiny odpoledne děvčata doma usinají. Tváře mají spálené sluncem. Andy ochází do malého shromáždění a bere s sebou skupinu mladých lidí. Evangelizuje venku, obcházejí domy a rozdávají letáky. Večer slouží ještě na jednom shromáždění. Já se starám o děvčata, která mají horečku. Všechna převařená voda mi vytékla ... Andy se vrací ve tři čtvrti na deset. Děkujeme Pánu za prožitou neděli a v deset hodin již usínáme ...“

hk

+ Je třeba naučit se zmlknout v době, kdy jsme strženi přílišným mluvěním. Požehnaný důsledek tohoto ztišení se projeví tím, že dokážeme svůj jazyk udržet na uzdě.

+ Nejlépe mluví ten, kdo rád mlčí.

PREČÍTALI SME ZA VĀS

Vznikol život z hliny?

Podľa hypotézy chemikov z univerzity v San Chosé začiatok života na našej planéte nemožno hľadať v pôvodnom oceáne, ale vo vrstvách hliny na suchu. Vychádzali pritom z poznatku, že hлина má schopnosť uskladňovať a ďalej prenášať energiu. Táto jej vlastnosť vytvára predpoklad pre vznik chemických zlúčenín, pri ktorých sa môžu objaviť i molekuly a organická matéria.

K podobným záverom dochádzajú i sovietski vedci, S. Gleizer a M. Nusinov. Podľa ich názoru možno sa vierochnou považovať teóriu, že hлина vznikla na základe fyzikálno-chemických premien kremičitanov pri styku s vodom. V hline sa zrejme vytvárali bunky, ktoré obsahovali gény, fermenty a mehrány.

Skupina sovietskych vedcov vedená P. Brykom, K. Serebrovskou a M. Nusinovom vysvetluje prechod z neživej hliny na živú takto: Pôvodná hmota bola zrejme na báze spoločnej činnosti sklovitá. Tá začala praskat. Postupne začali do trhlin prenikať molekuly vody, kysličníka uhličitého, čpavku a iných látok. Ich vplyvom sklovitá hmota prechádzala z krištálkej formy do železovitého stavu, z ktorého sa vytvorila vlastná hлина. Pri ďalších reakciach, predovšetkým silným slnečným žiareniom, sa začali v hline vytvárať mastné kyseliny, látky podobné mydlám a podlhuhám, vhodným pre vznik organických molekúl. Ku vzniku organických zlúčenín napomohlo i pravidelné striedanie dňa a noci. Najskôr vznikli nukleínové kyseliny a potom viry ...

Mnoho vedcov sa dovoláva faktu, že prvý človek bol nazývaný Adam, čo v starobabylonštine znamená muž z červenej hliny. Súčasná veda skúma, či život na Zemi predsa len nevznikol z hliny.

Z časopisu AZ 10/86 — jk

CO JE A NENÍ EVANGELIUM

Evangelizace není priesvedčovanie ani učenie diskutovaniu o tom, co má či nemá kresťan dělat. Evangelium není soustava pouček, které nutno znát, aby se človek mohl stát kresťanem, není to systém zákazů a příkazů, které je nutno dodržovat. Při evangelizaci není cílem seznamit druhého člověka se zásadami, praxí a průběhem shromáždění. Kresťanem se totiž človek nestává, když všechno ví a dokonce ani když všechno dělá jako ostatní věřící. A vůbec, kresťanství nespočívá v tom, co kdo ví.

Bible říká, že evangelium je Boží moc (Ž 1,16); kdo evangelizuje, má mluvit v Boží moci (2K 2,4; 1Te 1,6) a cílem není člověka priesvedčit, uvádět mu tolik argumentů, až „protivník“ nemá co říci, ale cílem je přivést jej k tomu, aby uvěřil. Opakuji: cílem není priesvedčit,

ale přivést k víře! Prostředkem evangelizace nejsou naše argumenty, ale Boží moc v nás! Proto bylo a zůstává velmi důležitou otázkou, jaký je nás život. Je to příkladný život viry, který táhne druhé k následování? Kéž by lidé kolem nás viděli nás život ne jako zachmuřenou zásadovost, ale pokoj, radostnou důvěru a aby cítili Boží lásku v nás. Nemyslím jen, aby cítili lásku mezi věřícími navzájem, ale aby ji cítili vůči sobě.

Avšak slova jsou také na místě; nás život není důsledkem pevné vůle, dobré morálky, jak by si to druží mohli sami vysvětlovat, ale projevem Boží moci. A o této Boží moci ke spasení — o evangeliu je třeba hovořit.

Někdo shrnul obsah zvěsti při evangelizaci do těchto pěti bodů:

— Bůh je láska, miluje, má o tebe věku — záleží na tom, zda jeho nabídka ke smíření přijmeš, vyznáš své hříchy, zda stojíš o odpusťení.

— Člověk, který uvěří, přijmá odpustění od Pána Ježíše, stává se novým stvořením, Božím dítětem a přijímá dar Duchu svatého.

— Je to dobré vodítko pro naše evangelizační rozhovory. A na nás zůstává, abychom tyto pravdy dokazovali nejen slovy, ale především vlastními životy.

— Rozhodující krok zůstává na člověku, rád vás pozdravil.

30 LET MÍROVÉ KONFERENCE

V roce 1958, tedy před 30 lety, zejména zásluhou prof. Hromádky vznikla Kresťanská mírová konference (KMK). Slovo „konference“ v názvu vystihuje jeden z hlavních rysů její povahy: jedná se o fórum, místo dialogu, vzájemného rozhovoru, sdílení a naslouchání. KMK se za uplynulé období rozrostla z původních několika málo kresťanských osobností v mohutné mezinárodní hnutí, jež dnes pracuje ve více než 90 zemích světa. Za svou činnost byla OSN poctěna čestným titulem Posel míru. Toto označení odpovídá i sebeporozumění KMK po celou dobu její existence. Z Písma víme, že veškerá autorita posla pramení v moci toho, jehož zvěst nese a sděluje. KMK je poslem Kněžete míru, vyřizuje centrální biblickou zvěst, jež má titul ŠALOM. Činí tak v rozpoznání, že pozemský, časný, politický mír mezi státy a národy nelze oddělovat od věčného Božího míru jako harmonie všech vztahů.

KMK je nevládní organizací a jako taková má také konzultativní status v OSN. KMK nejenom v osobě svého prvního prezidenta J. L. Hromádky, ale i ve svých duchovních kořenech navazuje na irenickou tradici české reformace. Od staré Jednoty, jež se nemohla dohodnout s představitelem tzv. světové reformace právě v otázce násilí, přes Komenského poutníka, jenž se v Labyrintu světa a ráji srdce tázhe svého průvodce, proti jakéž lité zvěři mají sloužit ukutně zbraně, které lidé vyrábějí a skladují, Haškova dobrého vojáka Švejka a Nezvalův Zpěv o míru až k výzvám KMK proti pokusům s jadernými zbraněmi a za zákaz zbraní hromadného ničení vede jedna a tatáž linie.

KMK si nemohla přát lepší dárek ke svým 30. narozeninám a větší povzbuzení do další mírové práce než to, jež přišlo krátce před koncem roku 1987 z Washingtonu v podobě podpisu dohody o úplném odstranění raket středního a krátkého doletu. Ale v mírové práci je třeba pokračovat. Zmíněná dohoda je jen prvním krokem rozsáhlého odzbrojovacího procesu. A v tomto procesu je KMK jedním z činitelů, jež podle vlastních možností přispívají k pozitivnímu ovlivňování mezinárodní politické atmosféry.

Z přednášky na pravidelném čtvrtletním poradě redaktorů církev a náboženských periodik na Sekretariátu vlády ČSR pro věci církevní v lednu 1988.



Kresťanstvo to nie je len Kristus v nás, ale Kristus, ktorý je vidiťelný navonok a žije skrze nás.

Duša by nemohla poznáť dúhu radosti, keby sa tu a tam z očí nekotúľali slzy.

Bůh ten, kterýž stvořil svět a všecko, což jest na něm, ten jest Pánem nebe i země (Sk 17,24a).

Pohled z letadla na naši krásnou zem je nádherný, až srdce zpívá. „Ó, velký Bože, Tvá když vidím díla stvořená mocným tvůrčím slovem Tvým ...“

Tak jsem to prožívala, když jsem se vydala na svou dvouměsíční cestu za oceán. Navštívila jsem různá křesťanská shromáždění, menší i větší. Menší mívají asi sto věřících. Téměř všechny neděle jsem trávila v celodenních shromážděních, vždy s nějakým programem a pohostinstvím. Tento den tráví všichni spolu ve sboru, protože ve všední dny jsou tak zaneprázdněni prací, že nemají možnost se scházet. Pro malé děti zde mají postýlky i dětské zdravotní sestry. Probíhá besídka, dorost, mládež, sesterské a bratrské chvíle zvláště.

BYLA JSEM V AMERICE

Kromě tohoto programu se všichni scházejí ke společnému shromáždění, jako je Památká Páně, evangelizační shromáždění či biblické studium. Památnka se vyznáuje tím, že mezi děkovnými modlitbami je čtené Boží slovo. Do odpoledního programu patří svatby — i stříbrné a zlaté, ale také rozloučení s rodinou, která se stěhuje jinam (je tam zvykem se několikrát za život stěhovat). Sbírky, které probíhají v tento den, slouží k různým účelům. Navíc jsou sbírky stavební nebo na misijní účely a ty probíhají trochu jinak, než jsme zvyklí u nás; každý dostane obálku se svým jménem, do které vloží příslušný obnos a ten pak odevzdá.

Během týdne jsem navštívila pouze jedno shromáždění, a to v Chicagu. Nejdříve jsme se sešli v jídelně k pohoš-

tění a k povídání — trvalo asi dvě hodiny. Potom jsme se přesunuli do modlitebny. Tento způsob shromáždění má tu výhodu, že nikdo nepřijde pozdě. Každý rovnou z práce přijde nejdříve do jídelny, kde se občerství, v obecnství s bratry a sestrami setřepe všední problémy a na samotné shromáždění se soustředí mnohem více.

V každém shromáždění mají klasický čtyřhlásý pěvecký sbor, někde větší, ale nejménší mívá do čtyřiaadvaceti zpěváků. Zpívá každý — ve věku čtrnáct až asi sedmdesát let, kdo je ochoten tomu věnovat čas. Většinou zpívají bez doprovodu hudby. Mají také skupiny mladých. K poslechu známých klasických písni hraje smyčcový orchestr nebo také mandoliny, bendža, bajany, kytary a elektrofonické varhany. Na některých místech mají i dechový orchestr. Hudebníci jsou různého věku. Ptala jsem se, zda také užívají playback. — Většinou ne, je to jen východusko z nouze. Jsou toho sytí z rádia a televize. V každém shromáždění mají dvě pianina nebo křídlo a klavír, elektrofonické varhany, někde i klasické varhany s originálními písťalamami.

Navštívila jsem také věřící domov duchodců, kde se věřící personál stará o staré lidi a připravuje je na setkání s Pánem Ježíšem Kristem.

V každé restauraci, kde jsem vycházela občerstvení, se lidé před jídlem nejdříve modlí — působilo to na mě až dojímavě.

Amerika je země plná rozporů; setkala jsem se s lidmi, kteří opravdově žijí s Pánem, ale také jsem viděla jiné lidé — projížděla jsem ulicí, kde byl satanský kostel s hroznými dábelskými malbami. Skrze dveře bylo vidět stále udržovaný pekelný oheň; i celé okolo nasvědčovalo, že je zde něco hrozného. Objímal mě hrůza, jak si člověk dovolí zahrávat s takovou bytostí. Jsou tam také narkomané, alkoholici a takoví, kdo nechtějí pracovat, jak žijí jen s dekou na ulici.

A tak po dvou měsících pobytu v této zemi jsem se už moc těšila domů — ale přesto jsem Pánu vděčná, že mi umožnil navštívit své příbuzné a poznat nové věřící lidi za oceánem. HB